

PŘEVEZMI VEDENÍ

Příběhy biblických postav
pro mladé Boží vůdce

MODLITEBNÍ TÝDEN MLÁDEŽE 2018

PŘEVEZMI VEDENÍ.

Příběhy biblických postav pro mladé Boží vůdce

Přednášky Modlitebního týdne mládeže 2018

Autory přednášek jsou Gary Blanchard, Gilbert Cangy, Ella Simmonsová, Pako Mokgwane, Abner De Los Santos, Galina Steleová, Baraka Muganda a Ted N. C. Wilson

Překlad Daniel Gomola

Odpovědná redaktorka Michaela Hrachovcová

Grafická úprava Jaromír Pokorný

Fotografie na obálce <https://stock.adobe.com>

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Vydal Advent-Orion, s. r. o., Praha

První vydání, 2018

ISBN 978-80-7172-676-0

DEN I

Sedm typických rysů Božího vůdce

Jedním z největších vůdců všech dob byl muž známý pod jménem Jozue. Jozue odvážně vedl izraelský národ do nepřátelského území Kenaanu, kde porazil sedm národů (Sk 13,19). Z životního příběhu tohoto velikána se můžeme naučit nejméně sedm typických rysů či znaků Božího vůdce.

I. Boží vůdcové dostávají strach

Žil byl jednou jeden významný náčelník, který chtěl provdat svou dceru. Požadoval proto všechny nezadané válečníky svého kmene k utkání. Nechal postavit obrovskou nádrž a naplnil ji těmi nejnebezpečnějšími vodními živočichy – elektrickými úhoři, piraňami, krokodýly, žraloky (a tak podobně, asi chápete...). Když válečníci dorazili, náčelník slíbil, že ten, kterému se podaří projít přes nádrž jako prvním a zůstane naživu, dostane jeho dceru za ženu a k tomu se stane příštím náčelníkem kmene! Než ovšem mohl svou řeč dokončit, už tu byl mladý statečný muž, který skočil do vody a plaval si to svižně, ne-li přímo zběsile až na druhou stranu. Když se mu podařilo vylézt z nádrže, král jej pevně objal a řekl: „Gratuluji ti, synu, získal jsi ruku mé dcery a zajistil sis pro sebe pozici budoucího náčelníka.“ Náčelník se poté tohoto mladého muže zeptal, zda by nechtěl pronést několik slov ke svým spolubojovníkům. „Ale ano,“ řekl muž lapaje po dechu, „rád bych věděl, kdo mě do té nádrže strčil!“

Už jste byli někdy Bohem požádáni o něco, co vás (vy)děsilo? Připravit si kázání, vést biblickou skupinku, povědět někomu o své víře, začít pracovat jako duchovní, přijmout pozici vůdce, zúčastnit se misijního výjezdu, stát za právem, čelit pokušení... Možná jste se pak cítili jako onen odvážný mladík z našeho příběhu. Může se vám zdát, že jste obklopeni různými nebezpečími, výzvami a obavami. Možná si dokonce říkáte, jestli si z vás Bůh neutahuje a „nestrčil do vás“.

Jozue, jeden z největších vůdců zmíněných v Bibli, byl zjevně vyděšen, když uslyšel, že Mojžíš zemřel a že si Bůh vybral právě jej, aby se stal novým vůdcem Izraele. Bůh jej musí čtyřikrát v první kapitole knihy Jozue a přibližně desetkrát v celé knize vybízet (a povzbuzují jej k tomu i Izraelci), aby byl „rozhodný a udatný“.

Během svého života jsem si uvědomil, že je to způsob, jakým náš Pán pracuje! Když povolává muže či ženu, chlapce či dívku, jde téměř vždy o výzvu a vždy vyžaduje nový stupeň síly a odvahy. Dělá to tak, abychom se na něj začali spoléhat. A dokud se na něj skutečně spoléháme, nemusíme se ničeho a nikoho bát. Všimněte si, co říká Bůh Jozuovi v první kapitole (5. verši): „*Po všechny dny tvého života se proti tobě nikdo nepostaví.*“

Když mi bylo šestnáct let, bydlel jsem ve městě Midlothian v Texasu. V jednu chvíli jsem zřetelně uslyšel Boží hlas, jak mě povolává ke kazatelské službě. Bylo to poprvé a naposled, co jsem Boha doopravdy „slyšel“. Obvykle ke mně promlouvá skrze dojmy či tím, že mě usvědčuje nebo jemně pošťuchuje. Myšlenka na kázání mě každopádně děsila, a tak jsem strávil několik dalších let studiem všeho možného, jen ne teologie. Nakonec jsem se během svého posledního roku na Southern University poddal Božímu volání a změnil svůj obor na náboženství. Doufal jsem přitom, že po mně nikdo nebude chtít, abych pronášel nějaká veřejná kázání. A asi jste to uhádli..., během několika málo dnů jsem byl pozván, abych promluvil v rámci shromáždění jedné korejské církve, která se scházela v univerzitním kampusu. Byl jsem tak nervózní, že jsem svým kázáním přímo prosvístěl a celou tu dobu jsem neustále přešlapoval sem a tam. Nicméně když jsem své kázání skončil, stalo se něco nádherného. Milí lidé z této církve mě pozvali k agapé (pohoštění), přičemž mi stále děkovali za poselství, které jsem jim přinesl (možná proto, že bylo tak krátké). Rovněž mě pozvali, abych se k nim ještě jednou někdy dostavil, k čemuž jsem již později neměl příležitost. Nikdy ovšem nezapomenu na jejich laskavost. Vždy budu cítit vděčnost, když si vzpomenu, jak se mnou jednali během mého prvního, jistě děsivého kázání.

2. Boží vůdcové potřebují pomoc

Jednou kdosi řekl: „Odvaha je strach, jenž se modlí a modlí.“ Jedním z velkých privilegií vůdce je to, že má úzký vztah s Ježíšem. Když se Jozue přiblížil k městu Jerichu, bezpochyby se divil, jak může dobýt tak ohromné město. Ježíš se mu ovšem ukázal jako „Velitel Hospodinova zástupu“ a bylo to také právě během tohoto osobního setkání, kdy Jozue obdržel jednoduchou, avšak nadpřirozenou strategii pro zabránění města. Povolání k vůdcovství je rovněž povolání k chození s Bohem. Člověk je povoláván k tomu, aby na něm byl závislý..., aby si uvědomil, že potřebuje pomoc. Napříč celou knihou se setkáváme s Jozuovými největšími úspěchy či největšími neúspěchy a vždy jsou výsledkem buď toho, že se spolehl na Boha, či toho, že se spolehl na člověka. K vedení jsme paradoxně nejvíce způsobilí tehdy, když cítíme svou zoufalou potřebu Boží pomoci.

Možná jste již slyšeli příběh o závodu mezi mopedem a motocyklem Harley. Motorkář zastavil svůj motocykl vedle starého muže s mopedem a z legrace se jej zeptal, jestli si nechce dát závod. Starý muž souhlasil. Když se rozsvítila zelená, motorkář s burácením vystartoval. Smál se při pomyšlení, jak se starý muž za ním musí dusit zplodinami z jeho výfuku. Nicméně záhy si ke svému zděšení všiml, že starý muž ho začíná na mopedu dohánět. Během několika sekund do jeho Harleye starý muž napálil. Oba havarovali. Motorkář byl naštvaný, že má zničeného Harleye, ale ještě více jím otřásla skutečnost, že ho starý muž vůbec dohnal. „Jak se vám to podařilo?“ zeptal se. Starý muž, rovněž viditelně otřesen, jen odpověděl: „Mohli byste prosím sundat vaše kšandy z mých řídítek?“ I my můžeme jako vůdco-

vé dosáhnout úžasných věcí, a dokonce nahnat strach satanovi, pokud si budeme uvědomovat naši závislost na Bohu a zůstaneme s ním ve spojení.

Jozue byl bezesporu Boží muž. Ale i on udělal několik velkých chyb. Jako my i on měl tendenci spoléhat spíše na lidskou sílu a moudrost než setrvat v pokorné závislosti na Bohu a jeho vedení. Hledal sice Boží pomoc, když šlo o strategii na dobytí Jericha, ale nehledal Boha v případě města Aj. Anebo když šlo o obyvatele Gibeónu, kteří jej oklamali lží, že jsou zdaleka, zatímco byli ve skutečnosti sou-sedy. Bible říká, že Jozue a jeho vůdci jednali, „*aniž se ptali na Hospodinův výrok*“ (Joz 9,14). Paradoxně úspěch může být i selháním, pokud mu dovolíme, aby nás obral o naši závislost na Bohu. Mám za to, že to byl Luther, který prohlásil: „*Měl jsem dnes tolik práce, že jsem musel strávit tři hodiny na modlitbách.*“ Jozue naštěstí dospěl k přesvědčení, že jeho úspěch coby vůdce plně závisí na Hospodinu.

3. Boží vůdcové jsou vyzbrojeni

Naštěstí Bůh nevysílá své vůdce bez zaslíbení. Jozue vyšel vyzbrojen nádherným Božím zaslíbením: „*Po všechny dny tvého života se proti tobě nikdo nepostaví. Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě*“ (Joz 1,5). Na Bohu je nádherné to, že vždy plní své sliby. Bible potvrzuje, že Bůh ani „*nemůže lhát*“ (Žd 6,18). Takže pokud již něco slíbí, také si za tím bude stát. Ke konci svého života Jozue potvrdil Boží věrnost následujícími nádhernými slovy: „*Ani jedno ze všech dobrých slov, která Hospodin mluvil k domu izraelskému, nezapadlo: všechno se uskutečnilo*“ (Joz 21,45). Čím déle žijeme a čím déle mu sloužíme, tím více jsme schopni dosvědčit jeho věrnost.

Jsem už více než 20 let adventistickým kazatelem a za celou tu dobu se nestalo, že by mi Bůh zapomněl dát poselství, které bych měl kázat. Je pravda, že někdy to bylo hodiny, ne-li minuty před kázáním, ale vždy přišlo. Kdysi jsem slyšel tato slova: „*Bůh se nikdy neopozdí, ani se nikdy nepředběhne, nýbrž vždy přijde včas.*“ Jako Jozue i já mohu dosvědčit, že Bůh je věrný v plnění toho, co slíbil!

Jako vůdcové ve svých domovech, sborech, klubech, skupinách bychom měli Boží zaslíbení „sbírat“, domáhat se jich a s jistotou očekávat, že je Bůh ve svůj čas splní. Musíte však být obezřetní, protože satan se bude snažit najít na vás chyby. Bude vás pokoušet, abyste se z působnosti Božích zaslíbení diskvalifikovali. Bude vám našeptávat, že jste nehodni nebo že jste nenaplnili podmínky pro splnění slibu. Dovolte mi se s vámi podělit o verš, který mi pomohl odvrátit útoky nevěry tohoto nepřítele. V Druhém listu Korintským 1,20 stojí psáno: „*Ke všem zaslíbením Božím, kolik jich jen jest, bylo v něm řečeno ‚Ano‘. A proto skrze něho zní i naše ‚Amen‘ k slávě Boží.*“ Jinými slovy: V Ježíši jsme již naplnili všechny podmínky každého slibu, který nám kdy Bůh dal. Bůh vždy řekne „ano“ ke splnění svých slibů, nikoliv pro naše zásluhy, nýbrž pro zásluhy a spravedlnost Pána Ježíše, našeho Spasitele. Takže místo toho, abychom se soustředili na sebe, měli bychom vzhlednout k Ježíši a vyzbrojit se zaslíbeními všemocného Boha.

4. Boží vůdcové jsou následovníci

Stejně jako Jozue, i všichni Boží vůdcové následují Hospodina poslušně a s láskou. Před mnoha lety přemýšlela skupinka misionářů, zda má či nemá začít s evangelizací v určité části země, která byla považována pro křesťany za nebezpečnou a byla rovněž známá svým odporem vůči evangeliu. Všimli si, že nedaleko nich sedí bývalý vojenský generál, a rozhodli se s ním tuto věc zkonzultovat. „Jaký by měl být náš postup?“ ptali se. Generál vzhlédl od svých knih, které právě studoval, usmál se a položil jim otázku: „Jaké jsou vaše příkazy?“

Jen málo vůdců se mělo z Božího příkazu utkat s většími nebezpečími než Jozue. Zprvče: Jozue byl žádán, aby vedl národ, který, jak víme z historie, nezacházel se svými vůdci dobře (vzpomeňte na Josefa či Mojžíše). Reptali, stěžovali si, neposlouchali, a dokonce se pokusili jednoho z nich zabít (Nu 14,10). Zadruhé: Jozue byl poslán, aby dobyl zemi, která byla plná obrů a nedobytných měst. Není divu, že potřeboval odvahu.

Příkaz, který Bůh dal Jozuovi, se velmi podobá příkazu, který dal své církvi v posledních dnech (tedy mně i vám). I my máme dobýt svět – nikoliv ovšem mečem z oceli, nýbrž mečem evangelia. Jinými slovy, máme kázat dobrou zprávu o Ježíši „každému národu, rase, kmeni i jazyku“ a učit je, jak se stát jeho učedníky (Mk 16,15; Zj 14,6; Mt 28,19,20). Uvědomil jsem si, že čím víc sdílíme Boží milost a jeho nezaslouženou laskavost, tím více začnou lidé kolem nás zažívat vítězství nad hříchem. Bible to potvrzuje v Římanům 6,14: „*Hřích nad vámi už nebude panovat; vždyť nejste pod zákonem, ale pod milostí.*“ V těžce knize čteme, že „*dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání*“ (Ř 2,4).

Velké Boží pověření, které bylo dáno církvi, není o nic menší výzvou než povolání, které dostal Jozue. Ocítáme se ve stejném nebezpečí a každým rokem je to horší a horší! Právě dnes, když píšu tyto řádky, jsem se dozvěděl o dvou adventistech, kteří byli uvězněni a čeká je nyní soudní řízení v zemi, která se staví k evangeliu velmi nepřátelsky. Ano, všude kolem nás jsou zastrašující obři pohanství, ateismu, satanismu, agnosticizmu, sekularismu, humanismu, liberalismu, konzervatismu, tradicionalismu a výčet by mohl pokračovat klidně dál. Bůh je schopen chránit a otevírat dveře evangeliu v místech, o kterých si lidé myslí, že zde Boží poselství nemůže uspět. Kdo by si byl pomyslel, že v Jerichu je někdo jako Rachab? Anebo kdo by si pomyslel, že celé město Ninive bude ochotné činit pokání po Jonášově kázání?

Kdybych dostal deset korun za každou definici učedníka, kterou jsem slyšel, tak bych byl alespoň o tisícovku bohatší. Došlo i na fráze jako „plně praktický následovník Ježíše“ nebo „někdo, kdo je pokryt prachem Mistra“ a výčet květnatých definic by mohl pokračovat. Co však říká Bible? Ježíš řekl, že pravý učedník je ten, kdo zachovává všechno, co On přikázal (viz Mt 28,20). Možná to nebude tak květnaté jako zmiňované definice, ale podle Ježíše je pravým učedníkem a vůdcem ten, který následuje Ježíše v naprosté poslušnosti toho, čemu ho On učil. Ellen

Whiteová to vyjadřuje následovně: „*Poslušnost je pravý důkaz lásky. Dokládá také, že se snažíme žít tak, jak si to Bůh přeje*“ (Cesta k vnitřnímu pokoji, str. 73).

Následovat Boha v poslušnosti je asi ta nejodvážnější věc, kterou Boží vůdce může udělat. Je jasné, že v době kompromisů a papírových či nevyzrálých křesťanů vůdce, který opravdu Boha poslouchá, vyčnívá. V mnoha případech se stane terčem nevlídného, a někdy dokonce tvrdého zacházení. Není divu, že Bůh spojuje odvahu s poslušností svého zákona. Proto řekl Jozuovi: „*Jen buď rozhodný a velmi udatný, bedlivě plň vše, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš, můj služebník. Neodchyluj se od něho napravo ani nalevo; tak budeš jednat prozíravě všude, kam půjdeš*“ (Joz 1,7). Jinak řečeno: Chce to odvahu žít s Bohem a být mu poslušný. Jako křesťanští vůdcové bychom neměli upadnout do konzervatismu („pravice“) ani liberalismu („levice“), ale měli bychom jít rovně a upřímně cestou, která je vyznačena slovy „tak řekl Hospodin“. Lidé se mě mnohdy ptají, jestli jsem liberální či konzervativní. Na to jim obvykle odpovídám: „Ani jedno, chci být biblický.“

Je důležité si pamatovat, že Ježíš nemusí být nutně vždy na naší straně. Ano, přečetli jste to správně! Když Jozue potkal Ježíše, velitele Hospodinova zástupu, zeptal se jej: „*Patříš k nám, nebo k našim protivníkům?*“ V Ježíšově reakci se skrývá velké ponaučení. Řekl: „*Nikoli. Jsem velitel Hospodinova zástupu, právě jsem přišel*“ (Joz 5,13.14). Jinými slovy, Ježíš je na straně svého Otce, a tudíž jen na straně těch, kteří následují Boha.

Mnoho lidí se ptá, kam se poděly Boží zázraky. Mnozí si dokonce vybudovali svou teologii na myšlence, že nadpřirozené věci se již nedějí, anebo zkrátka žijí tak, jako by v žádný Boží zásah nevěřili. Ale tak tomu není! Ježíš stále žije. Je to On, kdo má veškerou autoritu a neustále velmi úzkostlivě pečuje o svůj lid. Zázraky se dějí! Dějí se ale jen tehdy, když se, obrazně řečeno, naše nohy dotknou řeky Jordánu. Pamatujte si, že k rozestoupení vod nedošlo dříve, než se nohy poslušných kněží dotkly řeky Jordánu (Joz 3,15). Nadpřirozené věci se začínají dít právě tehdy, když přistoupíme v poslušnosti na Boží povolání. Hory se stanou kopečky a příšery příšerkami. Následováním Hospodina prožil Jozue následující zázraky:

- > Rozvodněná řeka Jordán se rozdělila.
- > Mohutné hradby Jericha padly.
- > Slunce a Měsíc zůstaly zázračně stát.
- > Kanaan byl dobyt.
- > Sám byl změněn!

Asi největší zázrak v knize Jozue se odehrál na něm samotném. Tentýž člověk, který se třásl strachy, když byl vyzván, aby vedl Izrael, se stal tím, jenž začal dodávat odvahu druhým! Všimněte si, jak Jozue oslovil své bratry Izraelce: „*Nebojte se a neděste, buďte rozhodní a udatní, neboť právě tak naloží Hospodin se všemi vašimi nepřáteli, proti nimž bojujete*“ (Joz 10,25).

5. Boží vůdcové jsou (často) mladí

Co mě znepokojuje více než církev vystupující, je „církev sestupující“. Církev, která je jako Jonáš povolána k tomu, aby nesla evangelium do nebezpečných měst světa, ale namísto toho se noří a sestupuje jako Jonáš stále hloub a hloub – dolů do Joppe, dolů do lodě, dolů do břicha velké ryby a dolů do moře. Věřím, že dnešní generace mladých lidí by velmi ráda zabránila procesu sestupování a započala opačný proces, při kterém by církev vstupovala do měst světa s trojandělským poselstvím.

Ano, vím, Jozue byl starší (pravděpodobně byl osmdesátník), ale mnoho jeho vůdců bylo mladých! Věděli jste, že ti, kterým Bůh umožnil dobýt zemi Kenaan, byli mladí lidé? Určitě si pamatujete, že předešla generace (jejich rodiče a prarodiče) odmítla důvěřovat Bohu a obsadit zaslíbenou zemi. Kvůli tomu museli putovat a nakonec i zemřít na poušti (Joz 5,4.5). Mladá generace v době Jozua povstala, aby dokončila dílo. Pokud tohle není dostatečně jasná výzva k mladým lidem z řad adventistů sedmého dne, aby se účastnili dobývání hlásáním evangelia, pak nevím, co jiného by to mohlo ještě být.

Všimli jste si někdy, že jsou mladí lidé v Žalmech 127,4 popsáni jako „šípky v ruce bohatýra“? Jinými slovy, podobně jako u šípů nebylo zamýšleno, aby pomalu hnily v toulci lučištníka, nýbrž aby letěly cíleně a neohroženě do předních linií nepřítelů. Kdybyste se mě zeptali, co dělá mladého vůdce úspěšným, odpověděl bych: Nezáleží na tom, kolik máš šípů; šípů sedících během programů, akcí a bohoslužeb, ale kolik z nich jsi poslal „řádně vycvičených“ do pole, kde mohou způsobit spoušť v království temnoty a podílet se na stavbě Božího království.

Zamyslete se nad tím: Až se vrátí Ježíš a Velký spor bude u konce, chtěli byste, aby vás Bůh zastihl s toulcem plným šípů, anebo s toulcem, který bude prázdný? Po celém světě potřebujeme mladé lidi, kteří se chopí různých iniciativ. Jsem přesvědčen, že bychom se jako církev měli soustředit na část světa, která leží mezi 10. a 40. rovnoběžkou (10°–40° s. š.). Neboť právě zde žije většina lidí, kteří nikdy neslyšeli evangelium. Zkuste se také zamyslet nad tím, co je řečeno v Matoušově evangeliu 24,14. Ježíš slíbil, že přijde zpět teprve tehdy, až evangelium zasáhne celý svět. Právě oblast mezi 10. a 40. rovnoběžkou může být tím, co stojí mezi námi a druhým příchodem!

6. Boží vůdcové uspějí

Na jedné skupince mládeže jeden mladík řekl: „Četl jsem si závěr Bible, a tak vím, že zvítězíme!“ Ano, to je pravda. Ale my nepotřebujeme čekat až na druhý příchod Ježíše, abychom mohli být při službě úspěšní. Pokud půjdeme tam, kam nás Bůh posílá, a budeme sloužit takovým způsobem, jakým si to přeje, zažijeme úspěch dokonce i v místech, která jsou považována pro duchovní věci za uzavřená. Jedno

z mých oblíbených míst v knize Jozue je pasáž Joz 23,10, kde stojí: „*Jediný z vás bude schopen pronásledovat tisíc mužů, protože Hospodin, váš Bůh, bojuje za vás, jak vám přislíbil.*“

Pastor Mark Finley vyprávěl jednou úžasný příběh o ženě, která cestovala zemí, jež byla známá svým odporem vůči náboženství. Tato žena vezla v autě krabici s 50 knihami Velkého sporu věků. Po chvíli byla přinucena zastavit kvůli dopravní zácpě. Lidé vylézali ze svých aut, protahovali se a přitom se dávali do hovoru s cizími lidmi. Žena si vytáhla z kabelky biblické úkoly (Průvodce studiem Bible) a začala si číst lekci na tento týden, aby vyplnila čas čekání. Jeden mladý muž si toho všiml a zeptal se jí, co se to učí. Ona mu začala vyprávět o druhém příchodu Ježíše a o událostech posledních dní. Zdálo se, že ho to zaujalo, a tak mu nabídla knihu Velký spor věků. Muž poděkoval a vrátil se zpátky do svého auta. O několik minut později přišla žena tohoto muže a požádala ještě o jeden výtisk této knihy. Žena jí knihu podala a rovněž se daly do řeči ohledně druhého příchodu Ježíše.

Zanedlouho se začali i ostatní lidé uvíznout v zácpě shromažďovat okolo této ženy a naslouchat jejím slovům. Mohla tak všem povědět dobrou zprávu o oběti Ježíše Krista a o událostech poslední doby. Když se všichni vrátili do svých aut, zbyly jí jen tři výtisky Velkého sporu věků. Najednou jim nad hlavami přeletěla helikoptéra a přistála nedaleko na poli. Piloti k ní přiběhli a ptali se, co se to dělo. Všimli si na radaru velkého seskupení lidí na jednom místě. A tak i jim začala vyprávět o Ježíši a jeho brzkém příchodu. Dala jednomu z nich Velký spor věků, ale než se vrátil k helikoptéře, požádal ji, jestli by mu dala ještě dva výtisky pro muže, kteří byli s ním. Lidé by řekli, že je někdy nemožné dostat se k určitým lidem v určitých místech, ale Ježíš říká: „*Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!*“ (Mt 9,37.38).

7. Boží vůdcové vyvyšují Ježíše

Není náhoda, že kniha Jozue je plná vodítek, která odkazují na Krista. Tyto ukazatele narážejí na Ježíše a na jeho vykupitelské dílo. Při jejich četbě bychom měli mít na mysli, že naši hlavní zodpovědností jako Božích vůdců je vést druhé k Ježíši a ukázat jim, jak být jeho učedníky. Uvedu jen několik ukazatelů z těch, které lze v knize Jozue nalézt.

Ukazatel č. 1: Jozue sám! Jméno Jozue je hebrejským ekvivalentem řeckého jména Ježíš! A jako Jozue i Ježíš vede svůj lid do zaslíbené země a dává jim odpočinek od jejich nepřátel.

Ukazatel č. 2: Červená stuha, kterou Rachab pověsila ze svého okna (Joz 2,18), nám připomíná krev Ježíše, která nás rovněž zachraňuje, vložíme-li svou důvěru v Ježíše.

Ukazatel č. 3: Podle Ellen Whiteové byl ve skutečnosti „Velitel Hospodinova zástupu“, kterého Jozue před Jerichem potkal, Ježíš! (Patriarchové a proroci, str. 363)

Ukazatel č. 4: Útočištná města byla místa, kam se lidé neprávem obvinění z vraždy mohli utéct do bezpečí. Ježíš je naším útočištným městem a my se můžeme k němu utéct, i když jsme se provinili. U něj najdeme odpuštění a vykoupení.

Ukazatel č. 5: Beraní roh je symbolem kříže Ježíše Krista. Aby mohlo být manipulováno s beraním rohem, musí napřed beran zemřít. Ježíš je ten „Beránek zabítý od založení světa“. Je zajímavé, že to bylo právě troubení z beraního rohu, které přineslo pád hradeb Jericha. Chceme-li úspěšně dosáhnout na města světa a vidět, jak padají zdi satanova odporu, musíme rovněž hlasitě vyhlašovat „smrt Páně, dokud nepřijde“.

Právě jsme prošli sedm typických rysů Božího vůdce. Když budete studovat životy velkých mužů a žen (jakým byl třeba Jozue) a když budete denně hledat Boží moudrost a sílu, můžete se i vy stát známými jako Boží vůdce.

Výzva

Mladí lidé, také vás Bůh volá i k roli vůdce! Možná vás napadá: „Ani omylem! Já přece žádný vůdce nejsem!“ Víte ale, že to je přesně ta odpověď, kterou reagovala většina velkých vůdců zmíněných v Bibli? Kupříkladu Mojžíš, Jeremjáš, Izajáš, Šalomoun a samozřejmě i Jozue.

Zkuste se vážně zamyslet nad následující větou: V různé míře jsme všichni vůdci. Je tomu totiž skutečně tak! Ať už se vám to líbí, nebo ne, máte kolem sebe ty, kteří vás sledují. Nemyslím jen přátele z Facebooku, Snapchatu, Instagramu, Twitteru apod. Den co den jste pozorováni svými sourozenci, dětmi, kolegy, zaměstnanci, zaměstnavateli, vyučujícími, příbuznými, spoluvěřícími, nevěřícími, a dokonce i lidmi, které vůbec neznáte.

Proto vás vybízím, abyste přijali velké Boží povolání k vůdcovství a pamatovali na Boží slib, který je určen nám, stejně jako Jozuovi o mnohá staletí dříve. „*Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě.*“

A tak vás nyní vyzývám k tomu, abyste se vzchopili a přijali toto velké Boží povolání, které vám Bůh dal – stát se Božími vůdci. A nikdy nezapomeňte:

- > Boží vůdce dostávají strach,
- > Boží vůdce potřebují pomoc,
- > Boží vůdce jsou vyzbrojeni,
- > Boží vůdce jsou následovníci,
- > Boží vůdce jsou (často) mladí,
- > Boží vůdce uspějí,
- > Boží vůdce vyvyšují Ježíše.

Otázky k diskuzi:

1. Jozue spolu s Kálebem byli jediní dva zvědové, kteří při svém návratu podali dobrou zprávu (viz Nu 14,6–8). Víra v Boha nám pomůže vidět to, co je za hranicí zřejmého a viditelného. Jak důležité jsou pro vás názory ostatních lidí? Následujete dav, anebo řešíte věci jinak a rozhodujete se nezávisle na druhých?
2. Přečtěte si doma příběh o pádu Jericha (Joz 5 a Joz 6). Proč si myslíte, že byl Jozue schopen stát na správné straně, i když to, co mu Bůh řekl, se zdálo být bláznivé?
3. Pisateli této části přednášky bylo 16 let, když slyšel Boží hlas, jak ho povolává k tomu, aby se stal kazatelem. Víte, jak rozpoznat Boží hlas, který k vám promlouvá? Modlete se a prostě Boha o to, aby vám otevřel srdce a mysl pro svá povolání. Prostě ho o to, aby vám dal schopnost rozpoznat jeho hlas.
4. V celém příběhu o Jozuovi se opakovaně setkáváme s výrokem: „Hospodin řekl Jozuovi“. Takový druh vztahu vzniká díky poslušnosti. Jak snadné či obtížné se vám zdá poslouchat Boha během celého dne?

DEN 2

Chlapec Samuel... vůdce, kterého by nikdo nečekal

Ve světě týmových sportů se často řeší otázka, jestli může být výkon týmu zásadně ovlivněn jednou osobou. Je pravda, že konečný výsledek hry zpravidla záleží na výkonu celého týmu, ale stejně tak platí, že někteří mimořádně schopní hráči dokážou dovést svůj tým a národ ke konečnému vítězství. Za všechny jmenujme alespoň některé: Pelé, Franz Beckenbauer, Michael Jordan, Cobe Bryant, Lionel Messi, Paul Pogba či Neymar da Silva Santos.

Něco podobného se stává i v politice, i tady může jedna osobnost ovlivnit osud celého národa. Jako příklad mohou posloužit Mahátma Gándhí, Winston Churchill, Martin Luther King Jr. nebo Nelson Mandela.

Když se podíváte do Bible na historii Božího lidu, narazíte rovněž na vůdce, kteří bojovali za Boží věc. Je zde ovšem patrný jeden významný rozdíl. Ve světě politiky či sportu musí mít určitá vůdčí osobnost výjimečné schopnosti. Kdežto Bůh si libuje v použití nejméně pravděpodobných lidí, lidí, na které bychom si ani nevzpomněli a do kterých bychom to neřekli.

Bůh hledá vůdce, který bude stát u zrodu národa početného jako písek na mořském břehu. My bychom možná zvolili mladého muže v nejlepších letech, ale Bůh zvolí muže, kterému je 99 let, jehož tělo podle Bible vypadá jako tělo „umrtveného“ (viz Žd 11,12; PBK).

Bůh hledá vůdce, který se postaví tváří tvář obrovi, jenž terorizuje izraelský lid. Všichni zkušení válečníci, jako ostatně i král, se ukrývají. Bůh povolává mladíka, který ani nedosáhl věku, v němž by se člověk mohl stát vojákem – chlapce, pastýře, který vystoupí se svým prakem a pár kameny, aby vysvobodil svůj národ.

Bůh po svém vzkříšení hledá skupinu vůdců, kterým by světil zprávu, jež bude určovat osud celého lidstva. Vybere si k tomu hrstku lidí, kteří byli „neučení a prostí“ (viz Sk 4,13).

Bůh hledá vůdce, který půjde zvěstovat evangelium do celého pohanského světa. Vybírá si k tomu zapřisáhlého nepřítele Krista, který stál za brutální popravou Štěpána – prvního křesťanského mučedníka. Nepřítele, který rozpoutal kampaň s cílem zničit církev. Na cestě do Damašku se Bůh za dramatických okolností zjeví Saulovi, obrátí jeho život naruby a ze Saula vraha se stane evangelista.

Myslíte-li si, že jste příliš staří, vzpomeňte si na Abrahama.

Myslíte-li si, že jste příliš mladí, vzpomeňte si na Davida.

Myslíte-li si, že nejste dostatečně talentovaní, vzpomeňte si na první učedníky.

Myslíte-li si, že to jde zatím úplně mimo vás, vzpomeňte si na Saula.

Bůh, který rád používá lidi, do nichž by to druzí neřekli, si vybírá i vás, a to právě teď. Bůh by i vás velice rád použil, aby mohl skrze vás uskutečnit radikální změnu. Říká: „*Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla*“ (2K 12,9).

Pojďme se nyní zaměřit na muže, který patřil v Bibli snad k těm nejméně pravděpodobným lidem, u kterých by člověk řekl, že by se mohli stát vůdcem. Tento muž vstoupil na scénu, aby se postaral o radikální změnu za nejtěžších okolností, které tehdy panovaly.

Jde o Samuela. Pojďme si otevřít Písmo. Budeme dnes pečlivě pročitat První knihu Samuelovu 3,1–10.

1S 3,1a

„Mládeneček Samuel vykonával službu Hospodinovu pod dohledem Élího.“

Všimněte si, že zde pisatel neuvede jen jméno „Samuel“, nýbrž zdůrazní, že šlo o „mládence“. Faktem je, že až do této chvíle je vždy odkazováno k Samuelovi jako k mládenci/mládenečkovi/chlapci:

1S 2,11 *„A chlapec konal službu...“*

1S 2,18 *„... mládeneček přepásaný lněným efódem...“*

1S 2,21 *„Mládeneček Samuel však vyrůstal...“*

1S 2,26 *„Mládeneček Samuel...“*

Opakování slouží jako literární prostředek pro zdůraznění. Autor zaměřuje čtenářovu pozornost k Samuelovu věku. Samuel je pouhým mládenečkem vyrůstajícím a sloužícím ve světě dospělých. Byl zranitelným mladým člověkem žijícím daleko od svých rodičů. Nebyl někým významným.

OKOLNOSTI

Pak jsme uvedeni do okolností, za kterých tento „mládeneček“ získával svůj vůdcovský výcvik:

1S 3,1b

„V těch dnech bylo Hospodinovo slovo vzácné, prorocké vidění nebylo časté.“

Všimněte si, že se zde nic neříká o tom, že by v chrámě nefungovala služba, že by zde nebyli kněží a oběti nebo že by se zde nekonaly činnosti spojené s Hospodinovým domem. Zdá se, že chrámová služba fungovala jako obvykle. Byl zde však jeden podstatný rozdíl – nyní „prorocké vidění nebylo časté“ – Bůh sám sebe nezjevoval, Bůh byl téměř nepřítomen, Bůh se odmlčel.

Bible říká: „*Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům*“ (Am 3,7) a „*Není-li žádného vidění, lid pustne...*“ (Př 29,18).

Mládeneček Samuel byl sice zaučován do duchovního vůdcovství, ale jeho nejvyšší učitel, Bůh sám, zde byl přítomen jen stěží. To nás vede k alarmujícímu zjištění: Je možné provozovat církve bez Boha.

Dovolím si to ještě jednou zdůraznit: Je možné provozovat církve bez Boha. Je možné provozovat náboženství s tím, že Bůh je nepřítomen – jak ve společenství,

tak osobně. Je možné působit na druhé dojmem zbožnosti, a přesto popírat Boží moc (viz 2Tm 3,5).

Skutečnost, že se Bůh rozhodl vzdálit od svého lidu, byla jistě velmi zvláštní. Bůh je láska. A láska přece znamená být v něčí blízkosti, protože láska nesnáší rozdělení či odtažitost.

Příběh Bible je příběhem Boha, který velmi intenzivně miluje ty, které stvořil. Napříč historií podnikal rozhodné a přesně stanovené kroky k tomu, aby nám mohl být blíže, až dokud nedojde k úplnému setkání.

1. Poté, co naši první rodiče zhřešili, Bůh je začal hledat – „*Kde jsi?*“ (viz Gn 3,9).
2. Když Izraelci putovali do zaslíbené země, Bůh přikázal Mojžíšovi, aby mu lid udělal svatyni, neboť si přál „*bydlet uprostřed nich*“ (viz Ex 25,8).
3. Když se naplnil čas, Bůh seslal svého Syna na svět. Byl nazván Immanuelem, Bohem, jenž je s námi (viz Mt 1,23).
4. Nádherný pohled na Boha získáváme v podobenstvích o ztracené minci, ztracené ovci a ztraceném synu. Bůh nikdy nepřestává hledat, dokud nenajde to, co bylo ztraceno (viz L 15).
5. Nejvyšší Boží touhou a plánem je žít s námi navěky (viz J 14,1–3; Zj 21,1–4).

Jsem si jist, že mnozí z vás už mají zkušenost s tím, jak toužili být s někým, koho milují.

Ale otázka stále zůstává: Proč by Bůh, který je téměř stravován láskou k nám, který chce s námi vždy být, chtěl zůstat v Samuelových dnech vzdálen od svého lidu? Proč bylo Hospodinovo slovo vzácné? Protože vytrvalý vzdor a neposlušnost vůči Bohu mohou jeho hlas nejen ztišit, ale i umlčet. Řečeno slovy proroka Izajáše (Iz 59,1.2): „*Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel. Což to nejsou vaše nepravosti, které vás oddělují od vašeho Boha? A vaše hříchy, které způsobily, že skryl tvář před vámi, a neslyší?*“

Není zde řeč o chybách, kterých se každý z nás dopouštíme na naší cestě s Bohem. Není Boží vůlí, abychom tu a tam klopýtali, avšak stane-li se tak a my to vyznáme, je ochoten nám odpustit naše hříchy a očistit nás od vší nepravosti (viz 1J 1,9). Všichni jsme zakotveni v Boží milosti od minulosti přes přítomnost až do budoucnosti, dokud jej neuvidíme tváří v tvář. V textu výše jde ovšem o nepolevující a úmyslný vzdor vůči Bohu. Zamyslete se nad tím, co dělali synové Élího, kteří byli kněžími a rovněž rádci mládenečka Samuele.

A) 1S 2,12.17

„*Synové Élího byli ničemníci, neznali se k Hospodinu.*“

„*Hřích těch mláďenců byl před Hospodinem nesmírně veliký, protože lidé znevažovali Hospodinovy obětní dary.*“

Přečtěte si celý úsek od 12. po 17. verš, abyste rozuměli tomu, jak uráželi Boha znesvěcováním toho, co bylo posvátné.

B) 1S 2,22

„*Élí byl již velmi starý. Slyšel o všem, čeho se dopouštěli jeho synové na celém Izraeli, i o tom, že obcovali se ženami konajícími službu u vchodu do stanu setkávání.*“

Nejenže se rozhodli vést nemravný život, oni ještě zavedli do uctívání Boha nebes prvky pohanské bohoslužby a kultickou prostituci. Stalo se to každodenní praxí. Svatý Bůh tím byl tak uražen, že se začal postupně od Izraele vzdalovat. Jeho slovo začalo být vzácné.

Tolik k okolnostem, ve kterých „mládeneček“ Samuel sloužil Bohu. Vydrží, anebo rovněž Boha opustí? Odejde z církve, až dospěje? Skončí se vším? Stane se podobným synům Élího, svým rádcům? Jak povstane vůdce za tak hrozných okolností?

V mnoha částech světa je slovo „neangažující se“ nejmystičtější výrazem v souvislosti s mládeží dnešní církve. Slýcháme o mládeži, která opouští církev (v alarmujícím počtu). Tento problém zaměstnává většinu vedoucích na všech úrovních církevního vůdcovství.

Jedním z nejčastěji uváděných důvodů pro neangažovanost mládeže je právě nesoulad mezi učením a praxí – mezi tím, co se říká, a tím, co se dělá. Mladí lidé často touží po inspiraci autentičností, po lásce a soucitu – tyto křesťanské ctnosti ovšem nacházejí jen stěží. Přesně tak tomu bylo i za dnů „mládenečka Samuela“. Jak na to zareagujeme?

Pojďme nyní zase sledovat mládenečka Samuela, budoucího vůdce. Věnujte pozornost hlavně detailům.

1S 3,2

„Jednoho dne ležel Élí na svém místě. Oči mu začaly pohasínat, takže neviděl.“

Všimněte si především pečlivě vybraných slov – „oči/pohasínat“, „neviděl“ – je zde vyobrazení postupně se plíživí temnoty. Élí byl duchovní vůdce a jeho světlo výrazně zesláblo, taktak že nezhaslo úplně. A co dělá Élí v tento rozhodující moment? Spí „na svém (obvyklém) místě“. Zdá se, že to už vzdal. Rozhodl se přijmout to, co se kolem něj „obvykle“ dělo. Poté jsou nám v kontrastu toho představeny dva obrazy naděje, které v příběhu představují zvrát.

1S 3,3

„Boží kahan ještě nezhasl a Samuel ležel v Hospodinově chrámě, kde byla Boží schrána.“

A) Boží kahan ještě nezhasl.

Boží kahan měl nakročeno k zhasnutí, ale ještě nezhasl. Měl být trvalým světlem symbolizujícím Boží přítomnost poblíž truhly smlouvy. Nikdy neměl zcela zhasnout (Lv 24,1–4). Mělo být postaráno o to, aby hořel „od večera do rána“, což bylo „provždy platné nařízení“. Ale dokonce i u tohoto kahanu hrozilo, že bude uhašen, protože Bůh zvažoval, že se od svého lidu úplně vzdálí. Ještě stále zde ovšem byla naděje, neboť ještě uhašen nebyl. Boží trpělivost stále ještě trvala.

B) Samuel ležel v Hospodinově chrámu, kde byla Boží schrána.

Élí, velekněz, ležel na svém obvyklém místě – nepopisuje se zde konkrétně, o jaké místo se jednalo. A to proto, že to bylo jeho obvyklé, důvěrně známé místo. Jinými slovy dělal něco, co bylo u něj běžné.

Do kontrastu pisatel začne stavět „mládenečka Samuela“. A to tím, že přesně popíše, kde ležel: v Hospodinově domě, tedy tam, kde byla Boží schrána. Toto místo bylo tím nejposvátnějším v celém chrámu (viz Lv 26,33.34). Právě zde se Bůh setkával s veleknězem a dával mu instrukce pro svůj lid: „*Tam se budu s tebou setkávat a z místa nad příkrovem mezi oběma cheruby, kteří budou na schráně svědectví, budu s tebou mluvit o všem, co ti pro Izraelce přikážu*“ (Ex 25,22). Nešlo tedy o ložnici. Navíc Samuel nebyl veleknězem. Byl jen obyčejným chlapcem. Proč nespal na svém obvyklém místě jako každý druhý? Koneckonců, po námaze, kterou přinesl dlouhý den, by si jistě zasloužil pořádný odpočinek.

Proč Samuel ležel blízko truhly smlouvy? Šlo o dobu, kdy Boží slovo bylo vzácné, tedy o dobu, kdy bylo málo vidění. Truhla smlouvy byla místem, kde se projevoval Bůh. Samuel musel usoudit: Promluví-li Bůh znovu, prolomí-li své mlčení, učiní tak v blízkosti této truhly. A Samuel chtěl být při tom. Toužil tak zoufale po tom, aby slyšel Boha, že se rozhodl spát v blízkosti truhly smlouvy, jako by si tím sjednával s Bohem schůzku.

Samuel se odmítl spokojit s bezbožným, monotónním, nesmyslným a mrtvým náboženstvím – neodešel, jen se s tím zkrátka odmítl spokojit.

V tom spočívá tajemství pravého vůdcovství: neodejít, ale rovněž se nespokojit se stavem věcí – nepřistoupit na status quo. Tajemství spočívá v hledání Boha a v předání mu svých snů, nadějí a očekávání lepší budoucnosti.

Jak věděl, že se věci mohou změnit? Jednoduše proto, že mu jeho matka Chana povyprávěla příběh o jeho narození. Chana nemohla mít děti. Přišla do Hospodinova domu a vyčila zde své srdce Bohu. Slíbila, že bude-li jí dáno dítě, daruje ho do služeb Bohu. Bůh vyslyšel její modlitbu a narodil se Samuel. Samuel vyrůstal s vírou v Boží existenci, s vírou, že slyší a odpovídá, zjevuje se a vede... ale nyní se odmítl. Samuel věděl, že se věci mohou změnit. Chtěl tyto změny vidět. Rozhodl se spát poblíž truhly smlouvy a řekl si, že má-li Bůh ještě někdy promluvit, bude to blízko Boží schrány, a pokud promluví, chce být u toho.

Další tajemství pravého vůdcovství spočívá v uvědomění si, že náboženství je mnohdy o něčem jiném, než vidíme kolem sebe. Nedovolte, aby vaše bezprostřední okolí určovalo váš obrázek o Bohu či o církvi.

Nevytvářejte si představu o Bohu a církvi jen na základě toho, co kolem sebe vidíte. Takový obrázek nemusí být věrohodný. Samuel získal lepší pojetí od své matky Chany. Vy jej můžete získat prostřednictvím Božího slova. Zkuste se zamyslet nad pasáží ze Skutků 2,42–47, která vykresluje církev. Církev, která se zrodila z moci Letnic. S ničím menším se nespokojte! Nespokojte se s průměrností. A až si vytvoříte pravý obrázek o tom, jaký je Bůh a jaká je církev, která se Bohu líbí, dovolte Duchu svatému, aby ve vás vytvořil touhu. Touhu vidět takovou církev naživo. A domluvte si s Bohem schůzku. I když to bude pro vás neobvyklé. Hledejte, a naleznete!

Zbytek Samuelova příběhu vychází přímo z jeho ochoty hledat Boha a vidět své touhy naplněné. To bylo základem jeho vůdcovského povolání a života.

1S 3,4

„Hospodin zavolal na Samuela. On odpověděl: ‚Tu jsem.‘“

Na to Bůh čekal – na to, až se s ním někdo bude chtít setkat, až jej někdo bude chtít slyšet. Bůh, který řídí celý vesmír, všemohoucí Bůh, který vás zná jménem, čeká. Čeká, až k vám bude moci promluvit a použít vás jako svůj nástroj k provedení radikální změny církve, tak aby mohla být v dnešní rychle se měnící kultuře prospěšná.

Teoreticky bychom mohli v tomto bodě skončit. Chci vás ale ještě varovat, pokud jde o důsledky naslouchání Božímu hlasu.

Přečtěte si 1S 3,5–7.

Samuel slyšel Boží hlas, ale myslel si, že ho volá Élí, protože do té doby Boží hlas neznal. Nikdy jej neslyšel. Takže dvakrát zaslechne Boží hlas, dvakrát běží k Élímu a taktéž je dvakrát poslán zpět, aby si šel lehnout.

Bůh prolomil mlčení. Rozhodl se sám sebe zjevit Samuelovi novým, neotřelým a neočekávaným způsobem. Samuel běžel ke svému vůdci pro radu, jenomže Élí jej poslal nazpět, aby si šel lehnout. A to hned dvakrát.

I dnes jsou mnozí lidé posíláni zpět, aby si šli, obrazně řečeno, lehnout, když se jim Bůh ukáže novým, neočekávaným způsobem. Způsobem, který stávající vůdci nejsou schopni rozpoznat či uznat. Tito lidé bývají příliš často nepochopeni. Líbí se mi Boží neodbytnost a vytrvalost, stejně jako i vytrvalost mladých lidí.

1S 3,8.9

„A znovu, potřetí, zavolal Hospodin Samuela. On vstal, šel k Élímu a řekl: ‚Tu jsem, volal jsi mě.‘ Tu Élí pochopil, že mládence volá Hospodin. I řekl Élí Samuelovi: ‚Jdi si lehnout; jestliže tě zavolá, řekneš: Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší.‘ Samuel si tedy šel lehnout na své místo.“

To, co následuje, je úžasné:

1S 3,10

„A Hospodin přišel, stanul a zavolal jako předtím: ‚Samueli, Samueli!‘ Samuel odpověděl: ‚Mluv, tvůj služebník slyší.‘“

Je úžasné, že Bůh, stvořitel nebe i země, nezůstal pouze u slov. On navíc se stoupil. Poctil Samuela svou svatou přítomností. A to vše proto, že jeden obyčejný malý kluk byl ochoten naslouchat. Od této chvíle ovšem přestává být Samuel nazýván mládenečkem.

Povolání Samuela za vůdce, jenž bude i nadále sloužit, končí následujícími slovy:

1S 3,21; 4,1a.

„Hospodin se mu dával i nadále vidět v Šílu; Hospodin se totiž v Šílu zjevoval Samuelovi svým slovem.“

„Samuelovo slovo se týkalo celého Izraele.“

Příběh začal konstatováním, že se Bůh vzdálil, a končí slovy o tom, že se rozhodl znovu zabydlet v Šílu. Příběh začal smutnou zmínkou o tom, že Boží slovo bylo vzácné, a končí tvrzením, že Bůh obnovil své zjevení. Pro národ nastala nová doba.

Mládeneček Samuel se stal novým vůdcem, vůdcem, kterého by nikdo nečekal.
Stav Božího lidu byl pro něj něčím, s čím se nehodlal spokojit.

Neodešel,

nýbrž chopil se své vize,

vize lepší budoucnosti,

vize, která se zrodila z příběhu o jeho zázračném narození.

Předal svou vizi Bohu, nejvyššímu vůdci.

Spolehl se na Boha, že ji vyplní.

A Bůh tak učinil, neboť je věrný.

I vy jste povoláni k tomu, abyste se stali vůdci; Bůh vám požehnal tím, že vám dal alespoň jeden duchovní dar jako základ vašeho vůdcovství.

Považujete-li se za nepravděpodobné vůdce, vězte, že i vás by Bůh rád použil, abyste se zasadili o růst jeho království.

DEN 3

Debóra: odvážná prorokyně

ÚVOD A POZADÍ

Už jste se někdy zaposlouchali do textů populárních písní, které znějí z rádia nebo televize? Nemalá část z nich se o ženách nevyjadřuje zrovna nejpěknějším způsobem. V Bibli však nacházíme báseň, která naopak ženu vyvyšuje, a to velmi vysoko. Najdeme ji v Přísloví 31. kapitole. Daná pasáž začíná otázkou: „Ženu statečnou kdo nalezne?“ Někoho by mohlo napadnout, že jde zase jen o další ironickou otázku, ale když budete číst dál, objevíte něco úžasného. Tato pasáž ženu opěvuje, vypráví o její duchovnosti, inteligenci, věrnosti, pracovitosti, skromnosti, odvaze a zbožnosti. Dále říká, že je mnohem cennější než perly.

Popisuje odhodlanou ženu, která si v životě osvojila správné principy a je v nich stálá. Nebojí se výzev, které s sebou povinnosti přinášejí. Je o ní řečeno, že je schopnou pomocnicí svému muži. Text ovšem také naznačuje, že takovýchto statečných žen je poskrovnu. A u mnohých, které se jimi být zdají, se nakonec ukáže opak.¹

Tisíce let předtím, než OSN ve svých *Cílech udržitelného rozvoje* upozornilo svět na to, že „rovnost pohlaví není pouze základním lidským právem, nýbrž i nutným základem pro udržitelný svět, který chce žít v prosperitě a v míru“², se dochoval krásný příklad statečné ženy na vedoucí pozici. Přestože jsou ženy ve vedení, ať už na národní, či mezinárodní úrovni, spíše vzácností (poměr je přibližně 1:5),³ ve 12. století př. Kr. žila jedna žena, která vedla svůj národ. Dlouho předtím, než se hodnota žen posunula o něco výš, dříve, než nám historie zachovala příklady, ke kterým by se dalo odkazovat, zde byla žena povoláná Bohem k tomu, aby vedla jeho lid. Biblickou definici rovnosti pohlaví můžeme najít již v Genesis 1,26–28.

O jejím raném životě, rodičích či původu nebo o tom, jak byla vychována, nevíme v podstatě nic. Nevíme rovněž, jaké bylo její vzdělání a jak byly rozvíjeny její schopnosti a obdarování. Nevíme ani, kolik měla let, když ji Bůh povolal za vůdkyni svého lidu. Usuzujeme však, že v době přijetí Božího povolání byla mladou ženou. Písmo totiž po vylíčení porážky Kenaanců Izraelci praví: „*Země žila v míru po čtyřicet let*“ (Sd 5,31). Židovští historici říkají, že „Židé žili čtyřicet let v míru a byli moudří

1 Henry, M. (1994). Matthew Henry's commentary on the whole Bible: complete and unabridged in one volume (p. 1026). Peabody: Hendrickson.

2 United Nations, 2016, Sustainable Development Goals: 17 Goals to Transform Our World, un.org.

3 UN Women, 2016, Facts and figures: Leadership and political participation, Women in parliaments. August. <http://www.unwomen.org/en/what-we-do/leadership-and-political-participation/facts-and-figures#sthash.jcbGUhC0.dpuf>

opatrování Debórou a Bárakem.⁴ Narodila se již s prorockým darem, anebo jí byl tento dar udělen až později?

Faktem ale zůstává, že tato pozoruhodná žena byla manželkou, politickou vůdkyní, vojevůdkyní, básnířkou, zpěvačkou, prorokyní a rovněž nejvyšší rádkyní svého národa, která všechny své funkce vykonávala pod Boží autoritou. Její jméno znamená „včela“. Velmi příhodné označení pro někoho, kdo vykazoval kombinaci různorodých rysů: inteligence, odvahy, elegance, neústupnosti, věrnosti, síly, pokory, asertivity aj. Především však byla naprosto odevzdaná Bohu a službě pro něj.

Biblisté a historici ji znají jako Debóru, izraelskou soudkyni, která dovedla izraelská vojska k vítězství nad Kenaanci. Někteří spekulují o tom, že byla pojmenována po jiné Debóře – chůvě Rebeky, jež sice tehdy byla již dávno mrtvá, nicméně stále byla velmi obdivovaná za svou věrnost a péči o druhé. „Život Debóry je nádhernou ilustrací síly ženství, která může pozitivně ovlivnit společnost.“⁵ Byla vzácnou ženou nejen pro svou dobu, ale i pro tu naši. To je možná důvod, proč Bible o jejím životním příběhu podává dvě zprávy. První je zapsána ve čtvrté kapitole knihy Soudců, kde je její příběh podán ve formě vyprávění. Druhý záznam nacházíme o kapitolu dále. Jde o básnickou verzi v podobě písně. Pojdme se alespoň na část jejího příběhu podívat.

Přečtete si Sd 4,4–8: *„Toho času v Izraeli soudila prorokyně Debóra, žena Lapidótova. Sedávala pod Debóřinou palmou mezi Rámou a Bét-elem v Efrajimském pohoří a Izraelci za ní přicházeli, aby je soudila. Ta poslala pro Báraka, syna Abinoamova, z neftalíjské Kedeše, a naléhala na něho: ‚Sám Hospodin, Bůh Izraele, ti přikazuje: ‚Táhni hned na horu Tábor a vezmi s sebou deset tisíc mužů z Neftalíovců a Zabulónovců. Já k tobě přivedu k potoku Kíšonu velitele Jabínova vojska Síseru i jeho vozbu a jeho hlučící dav a dám ti jej do rukou.‘“ Bárak jí odpověděl: ‚Půjdeš-li se mnou, půjdu, nepůjdeš-li se mnou, nepůjdu.‘“*

Debóra, soudkyně Izraele

Debóra byla v pořadí izraelských soudců čtvrtá (soudci vedli národ předtím, než si Izraelci zvolili krále). Do úřadu soudce byla dosazena v době, kdy byl už po 20 let Izrael utlačován a zotročován kenaanským králem Jabínem (Sd 4,2.3). Jde o jedinou soudkyni v této knize, o které je řečeno, že řešila soudní spory. Přesto termín „soudce“ odkazuje v tomto kontextu na něco víc než jen na soudcovský úřad, tak jak jej známe dnes. Termín soudce zde znamená „vůdce“. Její pozice byla ekvivalentem ke kombinaci prorokyně, premiérky či prezidentky a soudkyně – to vše

4 Nissan Mindel, *The Prophetess Deborah*, (2654–2694), Published and copyrighted by Kehot Publication Society, Brooklyn, NY.

5 John L. Kachelman, Jr., 1999, *Bible Topics in the Christian Library*, Personalities of The Old Testament, Deborah – Israel's Holy Lady, Judges 4, 5.

zosobněno jednou jedinou ženou. Bezpochyby byla Debóra silnou ženou a její síla pramenila z moudrosti, důstojnosti a její bázně, kterou před Bohem měla. Její síla je popisována jazykem, který má svou paralelu v Ex 18,21 – tam můžeme číst o vlastnostech dobrých soudců – soudce by měl být schopný, kvalifikovaný, pravdomluvný a měl by se bát Boha.

Biblický komentář CASD naznačuje, že Debóra soudila Izrael jako prorokyně; dávala v Izraeli do pořádku problémy a řešila jednotlivé stížnosti. Debóřiny povinnosti byly nesmírně namáhavé a bylo nutné je pro Izraelce plnit ve velmi obtížně době. Ale díky svému spolehnutí se na Boha a jeho milost svůj úkol dobře zvládla. V jednom výkladu se uvádí: „Lidé byli zkroušení a ustaraní, neboť jejich odvaha byla ztracena a veškerá naděje na vysvobození již dávno zmizela. Debóra ovšem nezůstala jen u prorokování. Probudila národ z jeho letargie a zoufalství. Beze známek strachu se oddala cíli vysvobodit Boží lid. Probudila v nich odhodlání osvobodit se ze svého žalostného otroctví a úpadku. Volala k Bohu o pomoc proti nepříteli. Den co den se snažila nadchnout ty, kteří se shromáždili, aby si vyslechli slova Boží moudrosti, poukázáním na jistotu vysvobození od pohanských nepřátel, kdyby jen zanechali své pošetilosti a svých obav a seřadili se k boji!“⁶

Představte si Debóru a její vládu. Jak sedí ve stínu Debóřiny palmy (srovnej s ‚Posvátným dubem pláče‘, pod kterým byla pochována jiná Debóra – Rebečina chůva z Gn 35,8).⁷ Její soudní síň se nacházela mezi pahorky Efrajimského pohoří, mezi Rámou a Bét-elem. Vanul zde horký vítr. Debóra byla moudrou ženou, která každého pozdravila s mateřským úsměvem, zatímco její mysl tížily starosti. Mnozí mají za to, že Debóra nikdy nepřivedla na svět dítě, ale i tak se stala pro všechny v Izraeli matkou – duchovní matkou. K takovému označení opravňuje následující skutečnost: Její lid k ní přicházel pro radu jako k milující matce a zároveň jako k neústupné soudkyni, a to s očekáváním, že jim pomůže rozhodnout jejich spory, případně že odsoudí ty, kteří se dopouštěli zločinů. Věděli, že byla ve svých soudech spravedlivá a přesná, protože její moudrost pocházela od Hospodina. Proto se také podvolili její vládě.

V průběhu vykonávání své funkce brzy rozpoznala v Izraeli rozrůstající se problémy. Problémy, které byly mnohem horší než každodenní záležitosti, které byla zvyklá řešit: spory o mezníky pozemků, ceny obilí či neurovnané dluhy. Viděla neustále se zhoršující politické podmínky. Její národ, její lid se utápěl v potížích. Z duchovního hlediska se Izraelci ztratili a výsledkem bylo, že se jako národ stali kořistí svých nepřátel. V údolích se objevovaly ozbrojené hordy Kenaanců, které trýznily izraelské rolníky. Karavany obchodníků se začaly tomuto regionu vyhýbat. Obchodníci měli příliš velký strach cestovat po hlavních cestách této oblasti. To mělo ovšem na Debóřin lid tragický dopad, neboť obchod představoval důležitou

6 Herbert Lockyer, All the Men of the Bible/All the Women of the Bible Compilation, 2005, Grand Rapids, MI: Harper Collins Christian Pub.

7 Nichol, F. D. (Ed.). (1976). The Seventh-day Adventist Bible Commentary (Vol. 2, p. 330). Review and Herald Publishing Association.

část národního příjmu. A co hůř: Nastala doba chaosu – a ten volal po silném vůdci. A právě na toto Boží volání po vůdci, který by vzdoroval tomuto devastujícímu ohrožení a rozhodl se jej odstranit, odpověděla Debóra, která se tím v biblické historii zařadila na mimořádné místo. Stala se vojevůdkyní.⁸

Někteří vám řeknou, že si ženy ve svém životě musí zvolit buď rodinu, anebo službu a že vůdcovství je výhradně pro muže. Všichni, kdo jsou ve službách Pánu, musí mít vlastnosti jak Marie, tak i Marty. Bible jasně říká, že v životě mohou být ženy čímkoliv, povolá-li je k tomu Bůh. „Bůh může dělat, co uzná za vhodné. A pokud chce působit na druhé skrze nevojáky – tedy skrze ženy – tak to udělá.“⁹

Debóra – bojovnice v Izraeli

Po Jozuově smrti nastala doba duchovní temnoty a chaosu. Izrael zápasil pod nepřátelskou, utlačující vládou Kenaanců a čelil národnímu kolapsu. Pod Debóřiným vedením činili pokání a volali k Hospodinu, aby je zachránil. Byli nyní připraveni klást odpor a jejich snaha svrhnout utlačovatele vystupňovala v závěrečnou bitvu. Celý příběh je velmi barvitě a detailně popsán v 5. kapitole knihy Soudců, která ukazuje, jaké potíže v Izraeli byly, než v něm povstala Debóra „jako matka“ (5,7).¹⁰ V Soudců 4,4 je Debóra označena jako prorokyně. Dále je o ní řečeno, že byla „ženou Lapidótovou“, což ukazuje, že se vdala za Lapidóta. Někteří ovšem překládají danou frázi jako „žena ostrá/ohnivá či kurážná“, či doslova „žena pochodní“.¹¹ To naznačuje, že Debóra byla charismatickým vůdcem, nikoliv jen jakýmsi „domestikovaným odvarem bojovnice“.¹² Tuto ženu pochodní, ženu ohnivou/ostrou, můžeme vidět při její komunikaci s Bárakem, generálem z neftalíjské Kedeše.

Pod vedením Ducha svatého Debóra Bárakovi nařídila svolat a vyzbrojit armádu a jít s ní do války. Bárakova odpověď (Sd 4,6.14) nám ukazuje, že neváhal na její žádost zareagovat. Debóře věřil a respektoval ji. Byly zde ovšem další faktory, které zkoušely jeho víru. Bárak byl zkušený a statečný vojevůdce. Jasně dokázal odhadnout, v jakém stavu se jeho lid nachází, a právě to otřásl jeho odvahou. Izraelci nebyli ani organizovaní ani vyzbrojení, jak by tomu mělo u vojenského útvaru být. Neměli schopnosti, odvalu ani naději, kterou potřebovali, aby mohli

8 Curry, Andrew. (2008) US News January 25, As a Military Leader, Deborah is a Rare Biblical Character, Facing down ,900 chariots of iron'.

9 Curry, Andrew. (2008) US News January 25, As a Military Leader, Deborah is a Rare Biblical Character, Facing down ,900 chariots of iron'.

10 Frymer-Kensky, Tikva. „Deborah: Bible.” Jewish Women: A Comprehensive Historical Encyclopedia. 20 March 2009. Jewish Women's Archive. (Viewed on February 7, 2017) <<https://jwa.org/encyclopedia/article/deborah-bible>>.

11 Meyers, C. (2000). Deborah. In D. N. Freedman, A. C. Myers, & A. B. Beck (Eds.), Eerdmans dictionary of the Bible (pp. 331–332). Grand Rapids, MI: W.B. Eerdmans.

12 Susan Ackerman, Warrior, Dancer, Seductress, Queen: Women in Judges and Biblical Israel (The Anchor Yale Bible Reference Library) November 10, 1998.

čelit silnému a dobře vyzbrojenému nepříteli, jakým byli Kenaanci. Ve skutečnosti byli vystrašení, možná až příliš zbídačení na to, aby se mohli sebrat a jít bojovat. A Debóra řekne, že mají bojovat za vysvobození, které jim Bůh dal.

Bárak bezpochyby věřil, že jej Bůh vybral, aby vedl vysvobození Izraele. Nebylo to pro něj překvapující. Byl ujištěn, že Bůh půjde do bitvy s ním, a co víc, že Bůh sám porazí nepřítele. A přesto se Bárak, agresivní válečník, najednou začal chovat bázlivě a skepticky. Přijal Debóřino sdělení jako Boží slovo. Nebylo třeba se strachovat či váhat. Bárak ovšem nevěřil svým krajanům. Neměl prakticky žádnou důvěru v to, že by byl Izrael schopen spojit své síly. Ještě menší důvěru měl v jejich schopnost porazit silné armády Kenaanců.

Jako by to nestačilo, Bárak se obává, že i kdyby tyto slabiny dokázali překonat, přesto by jej lid neuposlechl. Všiml si však, že lid poslouchal Debóru a její prorocství o vítězství. A tak se Bárak spolehl na Debóru – na její sílu, naději a odhodlání. Prohlásil, že půjde do bitvy, půjde-li i ona. Rozhodne-li se však Debóra nejít, nepůjde do bitvy ani on.

Bárak s důvěrou shromáždil armádu čítající přibližně 10 tisíc mužů a dovedl ji k hoře Tábor – tak, jak Bůh přikázal. Jeho jednotky dostaly strach při pohledu na Kenaance, rozeseté po celém údolí a vybavené nejmodernější technikou. Nicméně Izraelci zaujali v horách svou pozici a vyčkávali na povel k útoku. Bárak s ujištěním, které mu Debóra dala, vedl svou armádu k bitvě dolů do otevřeného údolí. Přesně tak, jak Debóra předpověděla, Bůh bojoval za Izrael a přemohl toho dne silnějšího nepřítele Izraelců (The Signs of the Times, 16. června, 1881).¹³

Bárak potřeboval prorocké vedení Debóry. Potřeboval také ujištění o jejím osobním přesvědčení. Dokonce potřeboval, aby mu řekla, kdy má začít bojovat (Sd 5,14). A to všechno mu Debóra poskytla. Ujistila jej i o vítězství. Bárakovi to však ještě nestačilo. Nechtěl nic ponechat náhodě. Potřeboval Debóřinu přítomnost v průběhu bitvy. Fráze „táhnout do bitvy“ (užita rovněž v Sd 15,10 či 18,9) naznačuje, že Debóra se fyzicky bitvy účastnila, a to po boku Báraka. Nezklamala jej.

Debóřina odvaha umožnila Bárakovi porazit nepřátele. „Kdyby se zdráhala uposlechnout Boží vůli, národ by zůstal nadále utlačován. Kdyby nebyla příkladem důvěry a plné poslušnosti, Izrael by nebyl tak požehnán.“¹⁴ Během bitvy tvořili skvělý pár. „Bárak, jehož jméno znamená ‚blesk‘, a Debóra, jejíž jméno znamená ‚včela‘, pracovali společně jako jeden tým. Jejich oddíly udeřily jako blesk a bodaly jako včela!“¹⁵ Bárak a Debóra zvítězili.

13 Whiteová, Ellen G. (1985). Reflecting Christ (p. 329). Review and Herald Publishing Association.

14 John L. Kachelman, Jr., 1999, Bible Topics in the Christian Library, Personalities of The Old Testament, Deborah – Israel's Holy Lady, Judges 4, 5.

15 Dybdahl, J. L. (Ed.). (2010). Andrews Study Bible Notes (p. 301). Berrien Springs, MI: Andrews University Press.

SHRNUTÍ

Debóra plně přijala povolání matky, prorokyně, soudkyně i bojovnice. Byla vnímána a respektována jako moudrá, rozhodná, inspirativní a odvážná žena. Svou důvěru složila v Boží slovo a jeho zaslíbení. S jistotou můžeme říct, že to pro danou dobu byla žena povoláná Bohem. Přišla do Izraele v pravý čas.

Také dnes potřebuje církev i společnost ženy jako Debóra, které reagují na Boží povolání. Život Debory je nádhernou ilustrací toho, jakou sílu má ženství při pozitivním ovlivnění společnosti. Debóra je pravým příkladem ctnostné ženy. Kromě toho byla silná, rázná a měla mnoho dalších skvělých kvalit. 31. kapitola knihy Přísloví nám zanechává model ženství podle Božích představ a Debóra tento model naplnila.

Debóřin příklad potvrzuje rozhodující roli žen v církvi a ve světě. Ženy jsou nezbytné, mají-li být církev a různá společenství úspěšné. Bůh obecně povolává všechny ženy k hlásání evangelia, některé pak nadto i specificky k vůdcovství. Pro překonávání dnešních krizí jsou ženy velmi potřebné (Sd 4,14b).¹⁶ Od každého, kdo přijímá Boží požehnání, se očekává, že se zapojí do služby. Každý musí využít všechny své dary, aby se Boží království mohlo přiblížit ještě víc a aby mohlo být Boží jméno oslaveno.

Výzva ke službě

Debóra – včela – neustále vyhledávala krásu a snažila se „osladit medem“ i svůj svět – mezinárodní záležitosti, občanské zájmy, rodinnou dynamiku a okolnosti osobního života. Ale dokázala i bodnout, když bylo potřeba. „Věda potvrzuje давнэ přesvědčení, že včely se v rámci živočišné říše řadí mezi tvory s nejvyšší inteligencí.“¹⁷ Ellen Whiteová uvedla: „Naše sestry nejsou příliš svolné k přijetí povinností, při kterých je nutné důkladně uvažovat. Přesto právě tato disciplína je tou, jež potřebují k prohloubení křesťanské zkušenosti.“¹⁸

Okolnosti života často odrážejí ženy od toho, aby reagovaly na Boží volání k službě, především jde-li o povolání ke kazatelské činnosti či vůdcovství. Nechávací se přemoci typickými odpovědnostmi, které život přináší. Anebo jsou odrazeny znevažováním žen ve společnosti, či dokonce v církvi na základě tradice. Ellen Whiteová dává následující povzbuzení: „Sestry, neochabujte ve své bdělé misijní činnosti.“¹⁹

16 John L. Kachelman, Jr., 1999, Bible Topics in the Christian Library, Personalities of The Old Testament, Deborah – Israel's Holy Lady, Judges 4, 5.

17 Herbert Lockyer, All the Men of the Bible/All the Women of the Bible Compilation, 2005, Grand Rapids, MI: Harper Collins Christian Pub.

18 Ellen G. Whiteová, The Review and Herald, December 12, 1878. – {ChS 29.1.

19 Ellen G. Whiteová, The Review and Herald, June 10, 1880. – {ChS 29.2.

„Ženy mohou během této krize zaujmout v dané práci své místo a Bůh bude skrýt ně působit. Pokud jsou naplněny smyslem pro povinnost a pracují pod působením Ducha Božího, získají rozvážnost, kterou pro tuto dobu potřebují. Spasitel ozáří tyto sebeobětavé ženy světlem své tváře a to jim dodá sílu, která převyší tu, jež mají muži.“²⁰

„Bůh hledá ženy, které berou Boží dílo vážně, ženy, které jsou prozíravé, srdečné, něžné a zásadové. Hledá ženy, které jsou vytrvalé, ženy, které svou mysl nezaměřují na sebe a na své vlastní pohodlí, nýbrž které ji zaměří na Krista...“²¹

„Jednejte věrně v tom, co vám bylo uloženo jako povinnost. Pracujte opravdově a pamatujte, že Kristus je po vašem boku. Je to Kristus, který plánuje, navrhuje a buduje ve váš prospěch. Bůh vás může zahrnout svou milostí a přízní, abyste, majíc dostatek ve všem, co potřebujete, mohli přinášet hojné ovoce v každém dobrém díle.‘ Setrvávejte-li v úzkém spojení s Bohem, budete ochotni obětovat cokoliv, aby se dostal věčný život na dosah všem hynoucím.“²²

Lukáš nám připomíná: „*A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat*“ (Sk 2,17.18). Tato slova patří i vám. Zaslíbení o přijetí Ducha svatého patří všem – všichni mladí, ať už muži či ženy, budou a mají prorokovat! Co by mohlo být více vzrušující? Bez ohledu na pohlaví, věk nebo společenský status vylije Bůh v těchto posledních dnech svého Ducha. Otázkou je, jestli jej přijmete. Přijmete Boží povolání ke službě (případně ke kazatelské službě)? Bůh má speciálně pro vás připravený úkol. Každého z vás pro váš úkol rovněž obdaroval. Přijmete i vy dnes své povolání?

Otázky k diskuzi:

1. Jak rozpoznáváte své duchovní dary?
2. Proč Bohu záleží na tom, jakou životní cestu si zvolíte (životní styl, kariéru atd.)?
3. Jak zjistíte, k čemu vás Bůh povolává?
4. Jak se nejlépe můžete sblížit/sžít s danou profesí či pozicí?
5. Dělá Bůh stále zázraky v životech jedinců i skupin lidí?

20 Ellen G. Whiteová, Testimonies for the Church 9:128, 129. – {ChS 27.2.

21 Ellen G. Whiteová, Testimonies for the Church 6:118. – {ChS 27.3.

22 Ellen G. Whiteová (1940). Counsels on Stewardship (p. 49). Review and Herald Publishing Association.

DEN 4

Radující se Jóšafat

„Jóšafat se dotázal s bázní Hospodina. Vyhlásil také po celém Judsku půst.“ (2Pa 20,3)

Jedna z hodnot ceněných dnešní společností je mít zkušené vedení. Jako křesťané máme tu výhodu, že můžeme čerpat ze zkušeností zaznamenaných v Bibli. Příkladem nám mohou být nejen kněží a proroci, kteří vedli lid v duchovní oblasti, ale i vládcové – králové ovlivňující směřování a prosperitu národa.

Jóšafat byl králem Judska. Pojmenování dítěte mělo v hebrejské kultuře zvláštní význam: představovalo určitou výjimečnou zodpovědnost. Rodiče dávali svým dětem jména v naději, že děti později význam jména zosobní. Jóšafat je kombinací dvou hebrejských slov: *Jó* (zkrácený tvar od slova JHVH) a *šafat* (on kraluje). Jeho jméno tudíž znamená: Hospodin kraluje. Od dítěte se tedy očekávalo, že Bohu umožní, aby v jeho životě vládl.

Jeho příběh zaznamenaný v 2Pa 20,1–30 je ukázkou toho, jak by se měli vůdčové postavit strachu – tak, že začnou hledat Hospodina.

Bohabojný vůdce

Podíváme se nyní na Jóšafata, který je už králem – vůdcem, jenž přirozeně tíhne k duchovnímu vedení. V 2. Paralipomenon 17 se dozvídáme, že Jóšafat po svém zvolení králem vyslal vybrané správce a lévijce, aby vyučovali Božímu zákonu. V důsledku toho na okolní království dolehl strach z Hospodina, takže se neodvážili Jóšafatovi vyhlásit válku. Některá království platila Jóšafatovi daň v podobě stříbra či domácích zvířat. A tak Jóšafat postupně získával moc a jeho působení bylo viditelné po celé zemi. Tak velký vliv má bázeň před Bohem. Jóšafat po nikom nevyžadoval respekt či moc. A přesto mu je ostatní národy projevovaly. Pozorovaly totiž kvalitu jeho vlády, ve které se odrážela Boží vláda a jeho vedení.

Král věděl, že zatímco spravuje obchod a vládne poddaným, nad ním je ještě větší království a moc, které převyšovaly jeho trůn. A že tomuto Božímu království by se měli poklonit všichni králové a vládcí. Schopnost spravovat království, a přitom si stále uvědomovat, že Bůh je vládce, lze nazvat skutečnou moudrostí. Jóšafat byl plný víry a bohabojnosti – používal svoji moc k dobru, ne k ziskným cílům. Umožnil Bohu, aby v jeho životě vládl, a Bůh se na oplátku postaral o to, aby stejné smýšlení přejal i jeho lid. Když jej Achab vyzval, aby se připojil k válečnému tažení proti Rámotu v Gileádu, výslovně žádal: *„Dotaž se ještě dnes na slovo Hospodino-vo.“* Jóšafat věděl, že jejich úspěch závisí na Hospodinu. V této situaci však Jóšafat Hospodina neuposlechl. Věděl, jaká je Boží vůle, ale jeho pýcha mu nedovolila vzít slíbenou pomoc zpět. I v tom nacházíme velmi důležité poučení: měli bychom zů-

stat věrní Božímu slovu, i kdyby nás to osobně mělo mnoho stát. Vůdcové by měli být vždy ochotni vzdát se své pýchy a svých názorů a podřídit je Boží moudrosti. Neměli bychom dovolit, aby nás očekávání druhých (dokonce i ta, která jsme sami podpořili) vedla k rozhodnutím, jež budou v rozporu s Božím slovem.

Jóšafat byl rozhodnut, že dovolí Bohu vládnout i ve chvílích rozhodování. „Poslušnost Božího zákona se velice vyplácí. V plnění božských požadavků je přetvářející síla, jež přináší pokoj a dobrou vůli mezi lidem. Kdyby učení obsažené v slově Božím mělo rozhodující vliv na život každého muže a každé ženy, kdyby se jeho moci podřídila mysl i srdce, zmizela by zla, jež nyní bují v životě národa a v mezilidských vztazích. Z každé rodiny by vycházel vliv, který by posiloval duchovní zření lidí a stupňoval jejich mravní sílu, což by vytvořilo příznivou půdu pro rozmach národů i jednotlivců.“ (Proroci a králové, str. 125)

Vůdce modlitebníkem

„Potom se stalo, že vytáhli Moábcí a Amónovci a s nimi někteří z amónských spojenců do války proti Jóšafatovi. Tu přišli a oznámili Jóšafatovi: ‚Vytáhlo proti tobě veliké množství z krajin za mořem, od Aramejců. Hle, jsou v Chasesón-támaru, to jest v Én-gedí.‘ Jóšafat se dotázal s bázní Hospodina. Vyhlásil také po celém Judsku půst. Judejci se shromáždili, aby hledali pomoc od Hospodina. Také ze všech judských měst přišli hledat Hospodina.“ (2Pa 20,1–4)

Jednoho dne se stalo, že vytáhly armády Moábců a Amónovců proti Jóšafatovi. Jak bylo jeho zvykem, obrátil se na Hospodina. Věděl, odkud může očekávat pomoc. Král svolal všechny obyvatele Judska do chrámu k modlitbám. Po celé zemi byl rovněž vyhlášen půst. Lidé uposlechli, neboť žili stejným způsobem života jako Jóšafat. Věděli, jakou to má moc a význam. Co je to vlastně za vůdce? Místo toho, aby vytvářel diplomatickou vojenskou strategii, povolává lidi do Božího domu, aby hledali Hospodina. Mohl se rozhodnout, že se bude postit sám, ale on vyhlásil půst pro všechny. Nyní sdíleli obavy o osud národa všichni, nejen král. Společná snaha přináší pozitivní výsledky a dobrý pocit.

Ráznost Božího vůdcovství přináší všem radost a pocit úspěchu. Na vzpomínání příběhu je ironií to, že Bůh Izraelcům, když kdysi opouštěli Egypt, nedovolil zaútočit na Amónovce a Moábce. Jak rychle se spojenci změnili v nepřítel... Jasný den potemněl. Věci se mohou vmžiku změnit. Problémy přicházejí bez pozvání. A když se objeví vůdce, který měl Boha vždy na prvním místě, se nebude strachovat, ale začne se modlit. Uprostřed svého lidu Jóšafat pronesl tuto modlitbu: „*Hle, jak nám odplácejí. Přitáhli nás vyhnat z tvého vlastnictví, které jsi nám určil. Bože náš, což je nebudeš soudit? Nemáme sílu proti tomuto velikému množství, které táhne proti nám. Nevíme, co máme dělat, proto vzhlížíme k tobě*“ (2Pa 20,11.12).

Máme Boha, který slyší naše modlitby. Bůh nás vybízí: „*Volej ke mně a odpovím ti. Chci ti oznámit veliké a nedostupné věci, které neznáš*“ (Jr 33,3). Tentýž Bůh říká: „*Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno*“ (Mt 7,7).

„Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh“ (Ž 46,10). „Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel“ (Iz 59,1). Přistupujme k Božímu trůnu s důvěrou, neboť je psáno: „Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším“ (Iz 65,24).

„Nebeský Otec očekává, že nám bude moci dát bohatství svých darů. Během modlitby můžeme zakusit jeho nekonečnou lásku. Proč využíváme možnost rozmlouvat s Bohem tak málo? Bůh je připraven ochotně naslouchat upřímným prosbám i malého dítěte. Proč se ostýcháme říci mu, co potřebujeme?“ (Cesta k vnitřnímu pokoji, str. 110)

Věřící vůdce

Bůh vyslyšel modlitbu krále Jošafata a jeho lidu. Boží odpověď přišla skrze Jachziela: „*Pozorně naslouchajte, všichni Judejci a obyvatelé Jeruzaléma, i ty, králi Jóšafate. Toto vám praví Hospodin: ‚Nebojte se a neděste se tohoto velikého množství.‘ Boj není váš, ale Boží. [...] Vy přitom bojovat nemusíte. Postavte se, Judejci a obyvatelé Jeruzaléma, stůjte a uvidíte, jak vás Hospodin zachrání. Nebojte se a neděste se a zítra proti nim vytáhněte! Hospodin bude s vámi*“ (2Pa 20,15.17). Jóšafat padl k zemi a klaněl se Hospodinu. Uvěřil prorokovým slovům. Přijal vítězství ještě před bitvou. Víra je přijetí budoucích výsledků již nyní v přítomnosti. Podstatou bylo vítězství a důkazem toho, v co doufal, bylo Boží slovo. Jóšafatovi stačilo přijmout Boží slovo tak, jak si jej vyslechl. Vůdcové mají mnohdy pokušení hledat racionální vysvětlení a uplatnit pravidla logiky, protože ti, kteří je následují, vyžadují hmatatelné důkazy. Na druhou stranu Bůh neočekává slepou víru. Rozum a logika mají své místo, ale nikdy nesmí mít větší váhu než Boží slovo. Boží vůdcové totiž vědí, že „*někdy se člověku zdá cesta přímá*“, ale nakonec může skončit katastrofou (viz Př 16,25).

Běžné řazení ve válce ve dnech Jóšafata bylo následující:

1. pěchota – pěší vojsko
2. kavalérie – jezdeckto
3. vojenští velitelé
4. král

Byla to právě pěchota, která se vždy nacházela v přední linii. Teprve za nimi jela jízda a po nich následovali velitelé. Král byl vždy vzadu, aby byl chráněn. Jóšafat věřil Božímu slovu celým svým srdcem i celou svou myslí. Vybral ze svého lidu zpěváky. Nebylo třeba vytvářet žádnou armádu, neboť Bůh prohlásil, že obyvatelé Judska nebudou muset v této bitvě bojovat a že tato bitva patří jemu, Hospodinu. A tak to byl král a sbor zpěváků, kdo vyšli proti nepříteli. Nebylo složité přesvědčit lid o této strategii. I oni sami slyšeli Boží slovo a viděli krále, jak jedná s vírou a spoléhá se na ni. Pro úspěch však bylo podstatné, že mu věřil i lid. Nedrželi meč či kopí, ale zpívali a chválili Hospodina. Provolávali: „*Chválu vzdejte Hospodinu, jeho*

milosrdenství je věčné.“ Opět se potvrdilo, že „*zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby*“ (2K 10,4). A tak se obyvatelé Judska za zpěvu chval přibližovali ke svým nepřátelům. Jejich nepřátelé byli natolik zmateni, že se začali zabíjet mezi sebou. Ano, Hospodin se projevil a ukázal, že je svému slovu věrný: „*Vy přitom bojovat nemusíte.*“

Jsou bitvy, do kterých jdou vůdcové ve vlastní síle a s vlastním intelektem, a přesto z nich nic pozitivního nevzejde. Vůdce by měl Bohu umožnit, aby řešil věci po svém, i kdyby to mělo znamenat, že jeho cesta bude neobvyklá, jiná a nepopulární. Kdo jde do války bez kopí či meče? Kdo jde do války s chválou a za zpěvu uctívajícího Boha? Jen takový vůdce, kterého se dotkl Boží Duch. Pouze následovníci, kteří táhnou v Božím Duchu. Na vůdci leží větší díl zodpovědnosti, ale i následovníci hrají svou roli. Vůdce má práci jednodušší, když následovníci spolupracují s Božím Duchem.

„Křesťan je ve svém životě často sužován nebezpečími. Vykonání povinností se mu zdá být těžké. Fantazie před ním vykresluje blížící se zkázu a za ním otroctví a smrt. Bůh však jasně říká: Jdi vpřed! Uposlechněme tohoto příkazu, i když náš zrak nemůže proniknout tmou. Překážky, které nám brání v pokroku, nikdy nezmizí před nejistým a váhajícím duchem. Ti, kdo odmítají poslušnost, dokud nezmizí jakákoliv pochybnost či dokud nebude odstraněno sebemenší riziko neúspěchu či porážky, nikdy poslouchat nezačnou. Víra se dívá přes překážky a snaží se chopit toho, co není vidět, dokonce i Všemocného. Proto také nemůže být zmařena. Víra je chopení se ruky Kristovy v každé naléhavé situaci.“ (Gospel Workers, str. 262)

Chválící vůdce

Jóšafat a jeho lid v bitvě zvítězili. Kořist, kterou posbírali, byla tak obrovská, že jim to zabralo celé tři dny, a to ještě nezvládli sebrat vše (viz 2Pa 20,25.26). V dolině Beraka (to znamená: dobrořečení/požehnání) svolal Jóšafat Judejce k dalšímu shromáždění, tentokrát proto, aby dobrořečili Hospodinovu jménu. Bůh žehná svým dětem, pokud jsou mu věrné. Lidé plní víry jsou zároveň i věrní. Takoví lidé přijímají Boží požehnání s vděčností a zodpovědností. Čím více Bohu věříme a chválíme ho za jeho činy, o to méně se budeme cítit důležití my jako jedinci a o to více to bude o Bohu samotném. Pro vůdce je velmi důležité vzdávat Bohu chválu za svá vítězství a úspěch. Uchrání je to před ztrátou pokory. Stavění ega a moci na odiv vede vždy k neshodám a svárům. Pokud je však oslavován Hospodin, vzbuzuje to víru v Boží moc a důvěru mezi všemi, kdo jsou takovému uctívání přítomni.

Závěr

„Bůh byl silou Judovou v této těžké hodině a je silou svého lidu i dnes. Nemáme spoléhat na knížata nebo dosazovat člověka na místo Boha. Máme mít na paměti, že lidské bytosti jsou omylné a chybné a že ten, jenž má veškerou moc, je naší pevností a útočištěm. V každé naléhavé potřebě máme pamatovat na to, že boj je Boží. Zdroje Boží jsou neomezené a zdánlivě nemožné se změnit ve vítězství tím slavnější.“ (Proroci a králové, str. 130, 131)

Vůdce uctívá Boha – uctívejte jej také!

Vůdce tráví čas na modlitbách – dělejte to také!

Vůdce se drží víry – projevujte svou víru i vy!

Vůdce chválí Boha – vyjadřujte svou chválu Bohu i vy!

Otázky k diskuzi:

1. Co by podle Jóšafatova příkladu měli věrní Boží služebníci dělat, když musejí čelit ohrožujícím okolnostem? (2Pa 20,12; Ž 25,15; 62,1)
2. Přečti si verše níže. Proč podle tebe Bůh přikázal, aby vyslali do předních linií zpěváky?
„Za časného jitra vytáhli na tekójskou poušť. Když vycházeli, Jóšafat se postavil a řekl: ‚Slyšte mě, Judejci i obyvatelé Jeruzaléma! Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete nepohnutelní; věřte jeho prorokům a bude vás provázet zdar.‘ Po poradě s lidem rozestavil před Hospodinem zpěváky, aby chválili jeho velebnou svatost. Šli před ozbrojenci a svolávali: ‚Chválu vzdejte Hospodinu, jeho milosrdenství je věčné.‘ V ten čas, kdy se dali do jásotu a chval, vyslal Hospodin zálohy proti Amónovcům a Moábcům i proti hoře Seíru, proti těm, kteří přitáhli na Judejce, a byli poraženi. Amónovci a Moábcí se totiž postavili proti obyvatelům hory Seíru, aby je vyhladili jako klaté. Když pak skoncovali s obyvateli Seíru, pomohli jedni druhým do zkázy.“ (2Pa 20,20–23)
3. Jak Bůh komunikuje s lidmi dnes? Používá ještě stále proroky?
4. Co bychom měli dělat, když pocítíme nejistotu ohledně Božích zaslíbení, nebo jsme dokonce v pokušení udělat něco v rozporu s Božím slovem?
5. Co by se stalo, kdybychom napodobili lévijce, průkopníky a misionáře naší církve?

6. Co pro vás znamená text v 2. Paralipomenon 20,20 a jak toto zaslíbení ovlivňuje váš život a každodenní rozhodování?

„Potom povstali lévijci z Kehatovců a Kórachovců, aby chválili Hospodina, Boha Izraele, hlasem velice mocným. Za časného jitra vytáhli na tekójskou poušť. Když vycházeli, Jóšafat se postavil a řekl: ‚Slyšte mě, Judejci i obyvatelé Jeruzaléma! Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete nepohnutelní; věřte jeho prorokům a bude vás provázet zdar.‘ Po poradě s lidem rozestavil před Hospodínem zpěváky, aby chválili jeho velebnou svatost. Šli před ozbrojenci a provolávali: ‚Chválu vzdejte Hospodinu, jeho milosrdenství je věčné.‘“ (2Pa 20,19.21)

DEN 5

Od práce za pluhem k duchovnímu vůdcovství

ÚVOD

Duchovní vůdcovství je pro Boží lid napříč historií nepostradatelné. Umožňuje totiž inspirovat a ovlivňovat životy druhých tak, aby byl každý připraven zareagovat na Boží výzvu a přijmout své poslání.

V životě jsem byl ovlivněn mnoha lidmi, kteří byli pro mě důležití. Mohl jsem růst tím, že jsem pozoroval své rodiče, učitele, kazatele a starší, přátele a kolegy. Ti všichni mě inspirovali, pomáhali mi, učili mě a povzbuzovali k tomu, abych se stal takovým člověkem, jakým si mě Bůh přeje mít. A určitě to platí i o vás.

Historie ukazuje, že církev měla talentované, důvěryhodné a vzácné vedení napříč generacemi. Ať už však byli představitelé minulých generací jakkoli schopní, jejich štafeta musí být předána dál. Bůh si neustále vychovává nové vedoucí.

Ellen G. Whiteová napsala: „Pán hledá silné, oddané, sebeobětavé mladé muže a ženy, kteří půjdou do první linie a kteří pohotově přinesou světu Boží zvěst“ (Christian Service, str. 64). Vzpomínáte si na příběh o Elíšovi? „Elíša musel opustit pluh, aby mohl splnit Boží výzvu“ (tamtéž, str. 60). Pojďme se dnes zaměřit na povolání a zkušenost Elíši. Objevíme tři důležité kroky v procesu přeorientování se od práce za pluhem k duchovnímu vůdcovství.

I. Projevte svou touhu po vůdcovství, po uctívání Boha a po důkladném vykonání všeho, co vám Bůh svěří.

V 1. Královské 19,19–21 čteme zajímavý text. Eliáš má pomazat Elíšu za proroka místo sebe: „Odešel odtud a našel Elíšu, syna Šáfatova, jak oře. Bylo před ním dvanáct spřežení a on sám při dvanáctém. Eliáš k němu přikročil a hodil na něj svůj plášť. Elíša opustil dobytek, rozběhl se za Eliášem a řekl: ‚Dovol, ať políbím otce a matku. Pak půjdu za tebou.‘ On mu řekl: ‚Jdi a vrať se! Nezapomeň, co jsem ti učinil.‘ Obrátil se tedy od něho, vzal spřežení dobytčat a obětoval je. Maso uvařil na dříví z jejich jha a dal je lidu, a ti jedli. Potom vstal, šel za Eliášem a přisluhoval mu.“

Až do této chvíle Elíša pracoval v anonymitě. Byl jen neznámým farmářem, ale zato takovým, který následuje Boha a zůstává mu věrný. Byl jedním ze sedmi tisíců věrných, o kterých Bůh Eliášovi pověděl. Elíša byl ochoten udělat vše, co po

něm Bůh žádal. Ellen Whiteová píše, že „když Eliáš hledal podle Božího příkazu svého nástupce, procházel kolem pole, kde právě oral Eliša, a přehodil přes ramena mladého muže plášť posvěcení. Za hladomoru se Safatova rodina seznámila s dílem a posláním Eliášovým a nyní Duch Boží osvětlil Elišu, takže pochopil smysl prorokova činu. Byl pro něj znamením, že ho Bůh povolává, aby se stal nástupcem Eliášovým“ (Proroci a králové, str. 143, 144).

Jak Eliša názorně předvedl, že je připraven přijmout plášť služby? Okamžitě přestal s orbou svého pole. Porazil svůj dobytek. Založil obětní oheň ze jha dobytčat a uvařil na nich maso, které pak dal lidu. Poté šel vyhledat Eliáše a stal se jeho sluhou. Tím vším Eliša prokázal, jak moc si Eliášův plášť přál.

Tentýž Bůh, který vedl Eliáše k tomu, aby připravoval Elišu k přijmutí role nového vůdce, povolává i dnes zkušené vůdce k tomu, aby se stali učiteli. Nastal totiž čas, kdy má štafeta změnit svého držitele. Bůh je připraven povolat nové vůdce. Drazí mladí lidé, patříte mezi ně i vy? Jak se u vás projeví ochota chopit se pláště a štafety?

2. Buďte trpěliví a vytrvalí v čekání na plášť vůdcovství.

K zanechání pluhu pluhem a k chopení se pláště vůdcovství je nutné pamatovat na to, že Bůh má pro každého svůj čas. A na tento čas k nošení pláště vůdcovství je nutné trpělivě počkat. Boží záměr funguje pouze s Božím načasováním.

Eliáš byl rád, když nadešel čas předat štafetu služby dál. A Eliša, který dlouho oddaně sloužil Eliášovi, byl naopak ochoten tuto štafetu přijmout. Ellen Whiteová píše, že „Eliša byl povolán za proroka ve chvíli, kdy s čeledí svého otce obdělával pole. Chopil se práce, ke které měl nejbližší. Měl schopnosti k tomu, aby byl vůdcem lidu, i pokoru toho, kdo je ochoten sloužit. Byl tichý a laskavý, přitom však rozhodný a pevný. Vyznačoval se poctivostí a spravedlností, láskou a bázní Boží a v prosté každodenní práci nabyl cílevědomosti a povahové ušlechtilosti, která stále rostla v milosti a poznání. Spolupracoval se svým otcem při vykonávání denních povinností a přitom se učil spolupracovat s Bohem“ (Proroci a králové, str. 142).

Na službě není nic ponižujícího. Člověk se při ní jen vzdává svých přání a svého rozhodování. Je potřeba snažit se na maximum i v maličkostech. Protože dobře vykonané maličkosti, které život přináší, vám pomohou vybrousit váš charakter a povahu k vyšším a odvážnějším věcem. Když se Eliša rozhodl přijmout Boží povolání, „vstal, šel za Eliášem a přisluhoval mu“ (1Kr 19,21). Bible zaznamenává, že se Jósafat nějaký čas poté, co byl Eliáš vzat do nebe, zeptal Jórama, syna Achabova: „Což tu není žádný prorok Hospodinův, abychom se skrze něho dotázali Hospodina?“ *Jeden ze služebníků izraelského krále odpověděl: „Je zde Eliša, syn Šáfatův, který líval vodu na ruce Eliášovy“* (2Kr 3,11). Po Elišovi byly vyžadovány ty nejpodřadnější úkoly. On je však vždy řádně vykonával, vždy se snažil uctít svého Boha. Pracoval spolu s Eliášem a tím se připravoval. Očekával, až se naplní Boží záměr a Boží čas k přijetí významnější práce.

Kolik času uběhlo mezi Elíšovým zvolením Eliášem (1Kr 19) a Elíšovým zděděním Eliášova pláště (2Kr 8)? Přesně to nevíme. Ale ať už bylo toto období jakkoli dlouhé, víme, že Elíša čekal na čas, který Bůh pro předání prorockého úřadu mezi Eliášem a Elíšou zvolil. Elíša věrně čekal na Boží povolání a rovněž věrně vykonával své povinnosti jako Eliášův sluha. Nedal se zastavit překážkami ani se nenechal odlákat od svého úkolu. Věrný v maličkostech den za dnem následoval Eliáše, lil vodu na jeho ruce a učil se sloužit. Tímto způsobem se naučil, jak vést a vyučovat druhé.

Drazí mladí lidé, nemůžete vždy tušit, jaký má Bůh s vámi záměr, když vás nechává procházet svým „výcvikem“. Ale jak říká apoštol Pavel: „*Usiluj o to, aby ses před Bohem osvědčil jako dělník, který se nemá zač stydět, protože správně zvěstuje slovo pravdy*“ (2Tm 2,15). Bůh ví, co se odehrává ve vašem srdci. Ví, jak mu sloužíte v malých věcech. Vykonávání běžných každodenních povinností umožňuje pozdější aktivní službu pro Boha.

Ellen Whiteová k tomu napsala: „Výzva položit vše na oltář služby přichází ke každému. Po každém z nás se ovšem nežadá, aby sloužil tak, jak sloužil Elíša, každý z nás není vybízen, aby prodal vše, co má; Bůh nás však žádá, abychom Boží službě vyhradili první místo ve svém životě, abychom nepřipustili, aby minul jediný den, aniž bychom co vykonali pro pokrok Božího díla na zemi. Bůh neočekává od každého týž druh služby. Jeden může být povolán ke službě v cizí zemi, druhý může být vyzván, aby dal ze svých prostředků k podpoře díla evangelia. Bůh přijímá oběť od každého. Je potřeba zasvětit život a všechny jeho zájmy. Ti, kdo se takto zasvětí, uslyší volání nebes a uposlechnou je“ (Proroci a králové, str. 145). Buďte trpěliví a vytrvalí v čekání na plášť vůdcovství.

3. Proste o dvojnásobný díl Ducha svatého a uchopte plášť vůdcovství, abyste mohli vyzdvihoval Boží moc.

K tomu, abyste nechali pluh pluhem a přijali plášť vůdcovství, musíte žádat o dvojnásobný díl Ducha svatého s cílem vyvýšit Boží moc. Při inspirování a vedení mladých lidí k tomu, aby se zaměřili na vůdcovství, bychom neměli klást důraz na to, jak se věci na první pohled jeví. *Hospodine, pomoz nám dívat se na věci tak, jak je vidíš Ty; dej nám moudrost vzít více v potaz to, co je uvnitř, než to, co je na povrchu. Hospodine, víme, že Tě mnohem více než samotné problémy zajímá, jak my sami rosteme, jak moc jsou naše srdce otevřena Tvému vlivu a proměňující moci Ducha svatého.*

„Elíša byl povolán zaujmout své místo na nejvyšší pozici poté, co po nějakou dobu pokorně sloužil pro svého pána. Právě během této doby se stal významným. Pracoval jako Eliášův žák. A když přišel čas odvolat nadřízeného, ten, jenž byl pod ním, byl připraven zaujmout jeho místo. Elíša byl připraven stát se Eliášovým nástupcem, tedy prorokem“ (Ellen G. Whiteová, The Youth Instructor, April 28, 1898).

Když si Eliáš uvědomil, že se blíží konec jeho pobytu na této zemi, řekl muži, který mu mnoho let sloužil, aby zůstal na místě, neboť jej samotného Bůh poslal k Jordánu. Avšak Eliáš, který vytrvale a věrně Eliášovi jako svému pánu sloužil, řekl: „*Jakože živ je Hospodin a jakože živ jsi ty, neopustím tě.*“

Šli spolu k Jordánu, zatímco je zpovzdálí sledovalo padesát prorockých žáků. Bible říká, že poté „*Eliáš vzal svůj plášť, svinul jej, udeřil do vody a ta se rozestoupila, takže oba přešli po suchu. A stalo se, jak přešli, že Eliáš řekl Elišovi: ‚Požádej, co mám pro tebe udělat, dříve než budu od tebe vzat.‘ Eliáš řekl: ‚Ať je na mně dvojnásobný díl tvého ducha!‘ Eliáš mu řekl: ‚Těžkou věc si žádáš. Jestliže mě uvidíš, až budu od tebe brán, stane se ti tak. Jestliže ne, nestane se.‘ Pak šli dál a rozmlouvali. A hle, ohnivý vůz s ohnivými koni je od sebe odloučil a Eliáš vystupoval ve víchru do nebe. Eliáš to viděl a vykřikl: ‚Můj otče! Můj otče! Vozataji Izraele!‘ A pak už ho neviděl. I uchopil své roucho a roztrhl je na dva kusy. Pak zdvihl Eliášův plášť, který z něho spadl, vrátil se a postavil se na břehu Jordánu. Vzal Eliášův plášť, který z něho spadl, udeřil jím do vody a zvolal: ‚Kde je Hospodin, Bůh Eliášův, i on sám?‘ Když udeřil do vody, rozestoupila se a Eliáš přešel“ (2Kr 2,8–14).*

Svým činem a svou modlitbou, jakož i uchopením prorokova pláště se Eliáš dovolal Boží moci a přítomnosti. „Eliáš nežádal, aby se mu dostalo světských poct nebo vysokého postavení mezi mocnými tohoto světa. To, po čem toužil, byla hojnost Ducha, jíž Bůh tak štědře obdařil toho, jenž brzy bude poctěn proměněním. Věděl, že jen Duch, který spočívá na Eliášovi, mu může dát schopnosti, aby zastal v Izraeli místo, na něž ho Bůh povolal“ (Proroci a králové, str. 148).

Když opustil Eliáš, vůdce prorockých žáků, tuto zemi, všichni si kladli otázku, zda je Bůh s Eliášem, stejně jako byl předtím s Eliášem. Jinými slovy, chtěli vědět, zdali je Bůh ještě stále mezi nimi. Chtěli se ujistit, že Bůh povolal nového vůdce. A Eliáš na jejich otázku odpověděl tím, že rozdělil vody, stejně jako předtím Eliáš. Tím Bůh ukázal prorockým žákům, že Eliáš je jeho nově zvoleným mužem, který je má vést.

Závěr

Bůh je připraven povolát nové vůdce. Nastává čas, kdy musí být štafeta předána, kdy musí být plášť vůdcovství nošen další generací vůdců. Pro mládež přišel čas, aby zanechali pluh pluhem, převzali plášť vůdcovství a žádali o dvojnásobný díl Ducha svatého ve svých životech, aby mohli vyvýšit Boží moc.

Tak jako si Bůh povolal generaci vůdců, kteří vedli a učili druhé (jako třeba Eliáš), povolává si i dnes novou generaci, která bude učit vést druhé k Ježíši. Pavel v 2. listu Timoteovi 2,2 vybízí: „...a co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěť to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné.“ Draží mladí lidé, pamatujte, že křesťanské vůdcovství znamená působit v křesťanském duchu na druhé a žít příkladným životem. Nastal čas, kdy by měli mladí lidé nechat pluh pluhem a zaměřit se na duchovní vůdcovství. Žijme život, který je hoden

povolání, tak abychom byli připraveni přijmout štafetu, až nastane čas pro její předání.

Tak jako si Bůh připravil Elíšu, připravuje si možná i vás, abyste vedli druhé. Pracuje někdo s vámi a zaučuje vás do vůdcovství? Jako Elíša i vy musíte dát ze sebe vše i v maličkostech. Proste Boha, aby vám dal ducha pokory a také sílu poslušně jej následovat. Přijměte jakýkoli úkol, který je pro Boha důležitý, i kdyby to bylo jen pouhé „lití vody na ruce“ těch, kteří jsou nyní vašimi vůdci.

„Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře! ... Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim, protože oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat. Kéž to mohou činit s radostí, a ne s nářkem; to by vám nebylo na prospěch“ (Žd 13,7.17).

K zanechání pluhu pluhem a k zaměření se na duchovní vůdcovství je nutné projevit svou touhu po plášti vůdcovství, uctívat Boha a svědomitě vykonat vše, co po vás Bůh bude chtít. Buďte trpěliví a vytrvalí v čekání na Boží načasování pro převzetí pláště vůdcovství. Proste rovněž o dvojité dílo Ducha svatého a chopte se pláště vůdcovství, aby mohla být Boží moc vyvyšována. Světu musí být oznámeno, že Ježíš brzy přijde, aby nás vzal s sebou do nebe.

Výzva

Kolik z vás je ochotno Bohu říct, že chce dnes, řečeno jazykem příběhu o Eliášovi, spálit pluh své minulosti; spálit všechno maso na oltáři služby pro Boha? Přistupte k oltáři a řekněte Ježíši: *Zde jsem, Bože. Chci použít své dary jako Tvůj změněný služebník. Jsem připraven pro růst Tvého království i riskovat.*

Otázky k diskuzi:

1. Přečtěte si 2Kr 2,2: *„Eliáš řekl Elíšovi: ‚Zůstaň zde, protože mě Hospodin posílá do Bét-elu.‘ Elíša mu odpověděl: ‚Jakože živ je Hospodin a jakože živ jsi ty, neopustím tě.‘ I sestoupili do Bét-elu.“* Diskutujte o důležitosti zbožného přátelství a vedení. Jak důležité je smysluplně si vybírat své přátele a připojit se k někomu, kdo je starším a moudřejším, duchovně smýšlejícím člověkem, který může sloužit jako náš „průvodce“?
2. Přečtěte si a diskutujte rovněž o pasáži z 2Kr 2,6.7: *„Tu mu řekl Eliáš: ‚Zůstaň zde, protože Hospodin mě posílá k Jordánu.‘ Odpověděl: ‚Jakože živ je Hospodin a jakože živ jsi ty, neopustím tě.‘ I šli oba spolu. Padesát mužů z prorockých žáků šlo za nimi a postavilo se naproti nim vpovzdálí; a oni oba stáli u Jordánu.“* Myslíš si, že Eliáš Elíšu zkoušel, když mu řekl, aby jej dále nenásledoval? Myslíš si, že proroci, kteří sledovali dění zpovzdálí, obdrželi „dvojnásobný díl jeho ducha“ jako Elíša?

DEN 6

Josef: dopisy z Egypta

Představte si, že byste se účastnili vědeckého výzkumu v oblasti historie v jedné z knihoven. Procházeli byste různé druhy dokumentů, které by byly spojeny s historií starověkého Egypta. Nečekaně byste narazili na několik osobních dopisů někoho, kdo by se jmenoval Josef. Dopisy by zjevně nebyly odeslány zamýšleným příjemcům. Při jejich pročítání byste zjistili, že si Josef vybudoval úžasnou kariéru z otroka na pozici předsedy vlády Egypta. Je možné, že by některé jeho životní lekce byly přínosné i pro nás dnes, přestože žil mnoho staletí před námi?

První dopis z Egypta

Drahý otče Jákobe,
píšu ti z Egypta. Jsem nyní otrokem v domě Potífara, velitele tělesné stráže faraona. Moc mi chybíš. Nikdy mě ani nenapadlo, že se můj život tak dramaticky změní. Nikdy jsem si nemyslel, že by se ke mně mohli moji bratři zachovat tak krutě. Stále slyším jejich hněvivé hlasy, když jsem je přišel navštívit do Dótanu. Víš, otče, oni mě chtěli zabít. A kdyby zrovna kolem neprojížděla karavana obchodníků, tak by mě asi i zabili.

Nevím, co ti o mně řekli. Snad že jsem se ztratil v poušti a vlastně k nim nikdy ani nedorazil? Přinesli ti mou nádhernou suknicí, tvůj dar, který tak brutálně ze mě strhli? Pravděpodobně ji roztrhali, postříkali ji jehněčí krví a řekli ti, že jsem byl roztrhán divou zvěří. Co jsem jim udělal? Záviděli mi, protože jsi mě tak miloval a staral ses o mě, poté co zemřela má matka? Nenáviděli mě pro sny, ve kterých jsem viděl, jak se přede mnou sklánějí?

Prodali mě Midjáncům. Ti mě přivedli do Egypta a prodali mě zde Potífarovi. Lidé v Egyptě vůbec neznají jediného pravého Boha, který stvořil nebe i zemi. Uctívají Slunce a Měsíc. Myslíš si, že jejich řeka je posvátná a že faraon je syn Boží. Mají také mnoho model. Jejich jazyk je tak zvláštní. Zpočátku jsem nerozuměl ani slovo. Jedí odporná jídla, ale jsem vděčný alespoň za rýži a pestrý výběr různých druhů ovoce. Otrokům sice mnoho jídla nedávají, ale aspoň je to, co jím, čisté. Pokud jde o počasí, je zde velmi horko. Ale během noci je zase chladno. Je zde dostatek vody jak k tomu, abych se večer mohl umýt, tak i k zalévání plodin, palem a různých květin. Bohatí lidé mají ve svých domech bazény. Nosí bílé tuniky z vybraného lněného plátna. Používají rovněž zajímavý systém při stavbě svých domů a pyramid. Dělají různé věci odlišně a nás by považovali s našimi stany a ovcemi za primitivy.

Není jednoduché tu být otrokem. Pamatuji si ovšem, čemu jsi mě učil. Snažím se být zodpovědný i v malých věcech. Rozhodl jsem se dělat vše tak, jako by to bylo děláno pro Boha. Často k němu mluvím. Modlím se za zázrak, ale vypadá to, že Bůh mlčí. Nechápu, proč Bůh dopustil, aby se něco takového stalo. Trestá mě snad za něco, co jsem udělal? Nebo mě jen zkouší? Zkrátka to nechápu. Snažím si připomínat, že mě nikdy neopustí a že ani neexistuje nic, co bych mohl udělat, ať už v minulosti či nyní, co by ho přimělo k tomu, aby mě opustil. Ale jsou chvíle, ve kterých je těžké věřit, že je na mé straně.

Když někdy v noci nemohu spát, hledím na hvězdy a vzpomínám na tvůj stan, na tvé laskavé oči a na tvůj hlas, který mi říká, jak moc mě miluješ. Vzpomínám na všechny ty příběhy, které jsi mi vyprávěl o Boží prozřetelnosti, která se projevila ve tvém životě. Snažím se věřit, že mě vede, i když je to někdy těžké. Navzdory tomu, co mi moji bratři provedli, dal bych cokoliv za to, abych se mohl vrátit zpět domů. Někdy k nim pociťuji nenávist a někdy starost, jestli můj malý bráška Benjamín je v bezpečí, když jsou oni v jeho blízkosti. Mám tě moc rád a ještě jednou – moc mi chybíš.

Tvůj syn Josef

Druhý dopis z Egypta

Drahý otče Jákobe, ani nedokážu vypovědět, jak jsem vděčný Bohu našich otců za to, že mě chrání zde v tak zvláštní zemi, jako je Egypt. A nejen za to. Sjednal mi přízeň v očích Potífara a přivedl mě na pozici, o které se mi ani nesnilo. Potífar mě ustanovil správcem celé své domácnosti. Svěřil vše do mých rukou a chová se ke mně jako k vlastnímu synovi. Každý den musím řešit mnoho různých úkolů a často vzpomínám na všechna tvá ponaučení. Díky za vše, co jsi mě učil. Nebylo by možné řídit tak velkou domácnost bez těchto znalostí. Dělán vše, jako bych to dělal pro Boha, a oni říkají, že vše, na co sáhnu, se daří! Já ale vím, že se tak děje kvůli Božímu požehnání. Potífar to také uznal. Řekl, že vidí, že můj Bůh žehná jeho domu a že stejně tak i jeho bohatství a prosperita se kvůli požehnání mého Boha zvýšily. Ve své pozici, která je spojená s velkou zodpovědností, se chovám ke všem lidem stejně. Nehledím na jejich společenské postavení. Neponižuji otroky, protože sám vím, jaké to je, být otrokem. Každý den přináší nové výzvy a příležitosti. Cítím se tady už víc jako doma, i když se mi stále po tobě stýská.

Je tu ovšem jedna věc. Můj šéf je velmi čestný člověk. A jak jsem řekl, svěřil mi toho velmi mnoho. Má nádhernou ženu. Vypadá velmi přitažlivě. Miluje krásu a luxus. A jde po mně – líbím se jí. Modlím se, abych zůstal silný a věrný Bohu. Nemohu přece porušit přikázání a zneuctít tak i svého pána. Nikdy jsem s tebou o takových věcech nemluvil. Doufám ovšem, že se mi podaří zůstat věrný tomu, co Bůh říká o posvátnosti manželství, a že nezneuctím Boha a jeho jméno. Kdybych

se s ní zapletl, zničilo by to dobré vztahy, které se svým pánem mám. Vzpomínám, jak jsi miloval mou mámu, a také na tragédii, která se přihodila, když Dína odešla do Šekemu. Chci mít jednou šťastný domov a šťastnou rodinu. Chci vše dělat správně. Nechci říct nic, co by mohlo stát mému budoucímu štěstí v cestě. Tato malá věc mi otravuje život, který by jinak byl úžasný. Modlím se k Bohu, aby mě chránil od toho Zlého a aby mě ochránil i při pokušení.

Mám tě rád a moc mi chybíš!

Tvůj Josef

Třetí dopis z Egypta

Drahý otče,

můj život se opět drasticky změnil. Jsem nyní ve vězení. Byl jsem obviněn ze znásilnění Potífarovy ženy, z činu, který jsem nikdy nespáchal. Ve skutečnosti jsem utekl z pokoje. Nechal jsem jí v rukou svůj plášť, když mě za něj chytla. Znovu si kladu otázku „Proč?“. Proč Bůh dopustil něco takového, když jsem mu byl tak oddán? Jak bych mohl Bohu něco takového před jeho zraky udělat? Vždy jsem ho měl před očima. Dnem i nocí jsem k němu mluvil. Vše jsem dělal v jeho svatém jménu. Přežil jsem zde jen díky jeho pomoci a jeho požehnání. Jak bych mohl zradit svého Boha a taky důvěru svého pána?

Když jsem byl uvržen do vězení, ti, kteří mi záviděli, se radovali. Já ovšem vím, v koho věřím. Že by mě Bůh zase zkoušel? Mám snad mít ještě větší trpělivost, než jsem si dosud vypěstoval? Netuším. Ale řekl jsem si, že budu přemýšlet nad každou dobrou věcí, kterou mi Bůh dovolil zde v Egyptě zažít. Opět jsem se rozhodl, že mu budu navzdory okolnostem důvěřovat. A nebyl jsem zklamán. Bůh mi sjednal přízeň v očích velitele pevnosti, který mě ustanovil svým asistentem. Rozhodl, že budu mít na starosti všechny vězně, a tak mám nyní zodpovědnost za vše, co se tam děje. Začal jsem více rozumět lidem a především těm, kteří si nezaslouží své utrpení. Snažím se k nim být laskavý.

Před třemi dny se stala zvláštní věc. Setkal jsem se s dvěma muži, kteří byli velmi zmatení a smutní. Když jsem se jich zeptal, co je trápí, řekli mi o svých snech, které v tu noc měli. Když jsem si vyslechl jejich příběh, pověděl jsem jim o Bohu, který zná budoucnost a který by mohl vyložit jejich sny. Žádal jsem Boha o to, aby mi ukázal, co jejich sny znamenaly. A on mi umožnil jim porozumět. Nyní se vše naplnilo přesně tak, jak mi Bůh ukázal: faraonův pekař byl popraven a faraonův číšník byl znovu uveden na svou dřívější pozici, kterou v paláci zastával.

Otče, to mi dalo znovu si vzpomenout na zvláštní sny, které jsem měl doma, že jednoho dne moji bratři přijdou a pokloní se mi. Nevím, jak ani kdy se tak může stát. Ale mám takový zvláštní pocit, že mi tím Bůh tu a tam dodává odvahy, jako by říkal, že má mou budoucnost vždy ve svých rukou. Prosil jsem faraonova číšníka, aby si na mě vzpomněl, až u něj bude vše zase jako dřív, a aby mi pomohl dostat

se z vězení, neboť jsem neudělal nic, za co bych si zde zasloužil být. Doufám, že to dobře dopadne, ale zároveň vím, že můj osud závisí na Bohu, a ne na lidech. Vzpomněl jsem si také na tvůj sen o žebříku a andělech, kteří po něm vystupovali a sestupovali. Víím, že Bůh má stále vše ve svých rukou. Budu trpělivě čekat, až mi ukáže, jaký má plán pro mou budoucnost.

Tvůj Josef

Čtvrtý dopis z Egypta

Drahý otče,

od mého posledního dopisu se změnilo tolik věcí! Předně jsem si opět uvědomil, že žádný člověk není Bohem zapomenut. Byl jsem docela překvapen, když jsem byl z vězení povolán, abych vyložil faraonovy sny. Od chvíle, co jsem vykládal sny pekaři a číšníkov, totiž uběhly už dva roky. A od té doby se nic nedělo. Až teď jsem byl přiveden do faraonova paláce. Faraon mi řekl, že viděl několik zvláštních snů o sedmi vykrmených a sedmi vyhublých krávách a také o sedmi plných a sedmi hluchých klasech. V obou případech byly ty vykrmené krávy a plné klasy pohlceny vyhublými krávami a hluchými klasy. Nikdo nedokázal tyto sny faraonovi vyložit. Číšník se ale rozpomenul a doporučil mě. Nejsem to samozřejmě já, nýbrž Bůh, kdo dává porozumění snům. Byl to rovněž On, kdo mi ukázal význam těchto snů. Řekl jsem faraonovi, že mu Bůh skrze tyto sny předpověděl sedm let velké úrody a sedm let hladu. A on mě ustanovil nad celou zemí, abych shromažďoval úrodu po oněch sedm let hojnosti tak, aby byla země připravená na oněch sedm nešťastných let hladu.

A ještě jedna věc: Oženil jsem se! Dali mi nádhernou dívku vysokého původu. A já ji velmi miluji. Porodila mi dva syny, jejichž jména jsou Manases a Efrajim. Jsem tak šťastný a přeji si, abys je mohl vidět i ty. Když je držím v náručí, vzpomínám na chvíle, kdy ses na mě a na Benjamína díval stejným pohledem. Nyní mnohem víc chápu, co znamená být otcem. Opatrovat. Milovat. Vést. Pořád se starat. Být pyšný. A neustále chránit.

Myslím, že jsem rovněž začal mnohem více rozumět našemu nebeskému Otci. Učil jsem se s ním v této složité zemi žít. Byl po celou dobu po mém boku – jak během dnů otroctví v Potifarově domě, tak i ve vězení a také v mé nové pozici. Úrodná léta jsou nyní u konce a přichází předpovězená léta hladu. Zajímalo by mě, jak si nyní ty a moji bratři vedete. Jak se daří rodinám? Kolik dětí má každý z bratrů? Přál bych si je všechny vidět. Myslím, že jsem jim odpustil. Bylo to těžké, ale Bůh mi pomohl. Modlím se, aby zachoval v období hladu vaše životy. Přál bych si tě ještě alespoň jednou vidět. Přál bych si vidět tvůj úsměv, když bereš mé syny do své náruče. Přeji si, aby ten den přišel, modlím se o to a taky v to doufám.

Navždy tvůj syn Josef

Pátý dopis z Egypta

Můj Otče, jenž jsi na nebesích, nemohu uvěřit tomu, že jsem žil tak dlouho v této zvláštní zemi svého utrpení! Ona se vážně stala mým domovem. Nikdy jsem ovšem nezapomněl, že jsem zde cizincem, a stále sním o tom, že se jednou vrátím do zaslíbené země, kterou jsi slíbil mému pradědečkovi Abrahamovi. Proto jsem požádal své bratry, aby vzali mé kosti a moji rakev s sebou, až je zde v Egyptě navštívíš a vyvedeš je odtud do zaslíbené země. Nechci, aby mě zde nechali (třebas i mrtvého), protože patřím Tobě.

Když se dívám zpět na svůj život, mohu jen říct, jak moc jsem vděčný za Tvé vedení a ochranu ve svém životě! Když jsem byl přiveden do Egypta jako otrok, nedokázal jsem si ani představit, že bys byl schopen dát vše do pořádku a že bys pomohl nejen mně, ale i mé rodině a všem Egypťanům. Ale Tys to dokázal! Zachránil jsi mě. Zachránil jsi i lid v Egyptě od hladu. Byl jsi to Ty, kdo přivedl mou rodinu – mého otce a mé bratry – do této země. Všichni byli zachráněni kvůli tomu, že jsi mě sem poslal, abych připravil cestu. Proto jsem řekl svým bratrům: *„Avšak netrapte se teď a nevyčítejte si, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života. Bůh mě poslal před vámi, aby zajistil vaše potomstvo na zemi a aby vás zachoval při životě pro velké vysvobození. A tak jste mě sem neposlali vy, ale Bůh. On mě učinil otcem faraonovým, pánem celého jeho domu a vladařem v celé egyptské zemi“* (Gn 45,5.7.8). *„Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval našivu četný lid“* (Gn 50,20).

Jsi úžasný Otec! Obrátil jsi zlo mých bratrů, kterého se vůči mně dopustili, v dobro. Nevím, co by se mi mohlo stát, kdybych nebyl vzat od svého otce. Bylo to těžké, ale nyní vidím, jak jsi mě připravil na mé poslání. Každé období mého života – domov, dům Potífara, vězení – bylo dalším krokem ve Tvém plánu. Jsem Ti vděčný za to, že jsi mě použil jako křehkou nádobu k záchraně celého Egypta a k záchraně mé rodiny před hladem.

Jsem vděčný i za to, že jsi mi umožnil se znovu vidět s mým otcem Jákobem a že mohl vidět mé syny! Můj otec jim požehnal! Viděl mě a žil se mnou v Egyptě ještě dalších sedmnáct let, tedy stejně tak dlouho, jako jsem s ním žil doma, než mě prodali do otroctví. Všichni jsi nás během této cesty změnil. Nevěděl jsem, že jsi vedl i mé setkání s bratry. Nemohl jsem uvěřit, jak jsi změnil jejich srdce. Několikrát jsem je zkoušel, když sem přišli nakoupit jídlo. Ale bylo zřejmé, že už nejsou tak krutí, nemilosrdní a sobečtí. Měli se navzájem rádi a starali se jeden o druhého. Rovněž se starali o Benjámina a o našeho otce. Jsi Bohem, který mění lidská srdce. Děkuji Ti, že jsi změnil i to mé. A nyní namísto nenávisti, pomstychtivosti a sebelítosti jsi naplnil mé srdce láskou, odpuštěním a soucitem. Přeji si, aby byla budoucnost mých synů spojena s Tvým lidem, protože Ty jsi jediný pravý Bůh, který stvořil nebe i zemi. Ty znáš každého z nás jménem a vedeš

nás do své zaslíbené země. Já nyní mohu v pokoji odejít, protože vím, že budoucnost mého lidu a mých synů je ve Tvých rukou!

Tvůj syn Josef

Otázky k diskuzi:

1. Proč si myslíte, že byl Josef tak úspěšný na každém místě v Egyptě, kde sloužil? Uveďte vícero důvodů.
2. Prodiskutujte společně následující biblické pasáže:
„S Josefem však byl Hospodin, takže ho provázel zdar; byl v domě svého egyptského pána.“ (Gn 39,2)
„Jeho pán viděl, že je s ním Hospodin a že všemu, co on činí, dopřává Hospodin zdar. Josef proto získal jeho přízeň a posluhoval mu. Potífar ho ustanovil správcem svého domu a svěřil mu všechno, co měl. A od té chvíle, co ho Egyptan ustanovil ve svém domě nade vším, co měl, žehnal Hospodin jeho domu kvůli Josefovi. Hospodinovo požehnání bylo na všem, co měl, v domě i na poli.“ (Gn 39,3–5)
„Ale Hospodin byl s ním, rozprostřel nad ním své milosrdenství a zjednal mu přízeň u velitele pevnosti; ten Josefovi svěřil všechny vězně v pevnosti. Řídil vše, co se tam mělo dělat.“ (Gn 39,21.22)
„Farao svým služebníkům tedy řekl: ‚Zda najdeme podobného muže, v němž je duch Boží?‘“ (Gn 41,38)
3. Prodiskutujte společně následující citáty od Ellen Whiteové:
„Výrazné výsledky, které provázely všechno, co bylo svěřeno Josefově péči, nebyly způsobeny nějakým zázrakem. Byly to plody píce, pečlivosti a pracovitosti, které Josefu přinesly Boží požehnání. Josef si vykládal své úspěchy působením Boží milosti a také jeho modloslužebný pán v tom viděl tajemství jeho nevidaných úspěchů. Bez pevného, cílevědomého úsilí byl by však Josef úspěchů nedosáhl. Věrnost služebníka Božího přispěla k větší slávě Boží.“ (Patriarchové a proroci, str. 152)
„Je málo takových, kteří si uvědomují vliv životních maličkostí na vývoj povahy. Ve skutečnosti není nic, s čím přijdeme do styku, maličkostí. Rozmanité příhody, které prožíváme každý den, mají za úkol vyzkoušet naši věrnost a prověřit nás k vyšším úkolům.“ (Patriarchové a proroci, str. 157)
4. Josefovi byl dvakrát vzat jeho plášť. Co vás napadá ve spojení s tímto faktem, když vezmete v úvahu symboliku oblečení (např. bílého šatu, který nám Ježíš dává jako symbol své spravedlnosti)?

5. V čem spočívá důležitost posledního Josefova požadavku, aby byly nakonec jeho kosti odneseny do zaslíbené země?

„A tato rakev jako upomínka posledních slov Josefových připomínala Izraeli po celá další staletí, že jejich pobyt v Egyptě je jen dočasný, a obracela jejich naděje k zemi zaslíbené, neboť čas vysvobození jistě přijde.“ (Patriarchové a proroci, str. 173)

6. Jaká ponaučení z Josefova života vnímáte pro svůj život jako nejpodstatnější?

Zabiják obrů

David Saulovi řekl: „Člověk nesmí klesat na mysl. Tvůj služebník půjde s tím Pelištejcem bojovat.“ Saul Davidovi odpověděl: „Nemůžeš jít proti tomu Pelištejci a bojovat s ním. Jsi přece mladíček, kdežto on je bojovník od mládí.“ David řekl Saulovi: „Tvůj služebník byl pastýřem ovcí svého otce. Když přišel lev anebo medvěd, aby odnesl ze stáda ovci, hnál jsem se za ním a bil jsem ho a vyrval mu ji z tlamy. ... Tvůj služebník ubil jak lva, tak medvěda. A tomu neobřezanému Pelištejci se povede jako jednomu z nich, protože potupil řady živého Boha.“ A David dodal: „Hospodin, který mě vytrhl ze spárů lva a medvěda, ten mě vytrhne i ze spárů tohoto Pelištejce.“ Saul tedy Davidovi řekl: „Jdi; Hospodin buď s tebou!“ (1S 17,32–37)

Příběh o Davidovi a Goliášovi mě fascinoval již od dětství. Byl to jeden z příběhů, který jsem se naučil již v sobotní školce a který mi utkvěl hluboko v paměti. Je to příběh obecně velmi známý. Čteme si o něm, povídáme si o něm a zpíváme si o něm. Dnes se necháme Davidem poučit o tom, jak překonat velké problémy či obry v našem životě a jak nás, mladé, může Bůh použít k vykonání velkých věcí.

Všichni čelíme různým obrům. O jaké obry dnes vlastně může jít? Možná to jsou nemoci, deprese, zneužívání, pornografie, odmítnutí, nevydařené vztahy, pokusy, strach, životní prohry, zlost nebo zklamání. Vaším obrem sice nebude Goliáš, ale přesto se najdou obři, kterým musíte dennodenně čelit. Obry totiž mohou být problémy a starosti. Zdravotní problémy, finanční problémy, manželské problémy. Problémy v zaměstnání, problémy s dětmi, problémy s vládou. Nazýváme je různými jmény: Visa, debetní karta, rakovina, stárnutí, plešatění, smrt, nečestnost, neodpouštění si, neláskyplnost. Jakému obru či obrům dnes čelíte vy? Slyšíte v mysli řev těchto obrů?

Totéž zažívali děti Izraele a Pelištejci, kteří byli jako jejich nepřátelé s nimi ve válce. Každé ráno po 40 dnů Goliáš hlasitě volal na děti Izraele. Mohli jste jej slyšet volat: „Proč vycházíte a řadíte se k bitvě? Což nejsem já Pelištejec a vy služebníci Saulovi? Vyberte si někoho, ať ke mně sestoupí. Když mě v boji přemůže a zabije mě, budeme vašimi otroky. Avšak jestliže já přemohu jeho a zabiji ho, budete vy našimi otroky a budete nám sloužit.“ A Pelištejec dodával: „Dneska jsem potupil izraelské řady. Vydejte mi někoho a budeme spolu bojovat“ (1S 17,8–10).

Goliášův hlas vystrašil děti Izraele k smrti. Goliáš byl ohromným obrem vysokým šest loket a jednu píd. Na hlavě měl bronzovou přilbu a oblečen byl do brnění, které vážilo přinejmenším pět tisíc šekelů bronzu. Hrot jeho kopí byl ze železa a vážil alespoň šest set šekelů železa. Neustále kolem něj chodil jeho štítonoš. Tento ohromný obr byl velmi dobře chráněn a Izrael zjevně neměl nikoho, kdo by byl ochoten s tímto obrem bojovat. Už jenom pohled na něj Izraelce

paralyzoval. Goliáš to věděl a to mu dodalo na troufalosti, se kterou na Izraelce pokřikoval.

V ten den, kdy se na scéně objevil mladík David, Goliáš opět předstoupil před Izrael a dal se do halekání. Jako obvykle začal křikem provolávat své výzvy a David to slyšel. Jakmile Izraelci tohoto obrovského muže spatřili, všichni od něj utekli. Někdy se zdá náš život beznadějný a naše situace bezvýchodná, ale Bůh přesto dokáže i za těchto okolností najít východisko. Po čtyřicet dní hledal Goliáš někoho, kdo by jej vyzval k boji. Po čtyřicet dní zesměšňoval Boží lid. Boží lid měl strach. Ale pak se stalo něco, co by nikdo nečekal – ukázal se chlapec jménem David. David nebyl vojákem, byl jen chlapcem. Neměl žádnou přílbu ani oštěp, zato byl chlapcem, který se nebál bojovat.

„Pelištejec se podíval, spatřil Davida a pohrdl jím, protože to byl mladíček, ryšavý, krásného vzhledu. Pelištejec na Davida pokřikoval: ‚Copak jsem pes, že na mě jdeš s holí?‘ A Pelištejec zlořečil Davidovi skrze své bohy. Pokřikoval na Davida: ‚Pojď ke mně, ať vydám tvé tělo nebeskému ptactvu a polnímu zvířectvu.‘ Ale David Pelištejci odpověděl: ‚Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil!‘“ (1S 17,42–45). David udělal, co měl. Ne tak armáda.

To první, co mě napadlo, bylo: Není třeba se bát. David přišel ke králi a řekl mu (verš 32): *„Člověk nesmí klesat na mysl. Tvůj služebník půjde s tím Pelištejcem bojovat.“* Jinými slovy králi Saulovi řekl, že není třeba si dělat s touto věcí starosti. On se o Pelištejce postará. Když čelíme našim obrům, potřebujeme slyšet nějakou dobrou zprávu. Saul ji uslyšel, ale zdálo se, že dobrá zpráva přichází ze špatného zdroje; přichází od chlapce, který není vytrénovaný pro boj. David se chystal udělat něco výjimečného, ale verš 28 nám říká, že i jeho nejstarší bratr se mu v tom snažil zabránit. Velcí vůdcové vidí věci odlišně.

Když se chystáte něco pro našeho Pána udělat, něco, co se může lidem zdát nemožné, nenechte se zastavit. Jako mladí lidé nikomu nedovolte, aby vám zabránil vykonat správnou věc. Když budeme čelit obrům, někteří lidé, dokonce i vlastní rodina, se nám mohou vysmát, ale nenechte se tím zastavit. Mohou vás sice pomlouvat, ale nevzdávejte to. Může k tomu dojít nejen ve vaší rodině, ale i v práci nebo ve vašem sboru. Mnohokrát budete zklamáni lidmi, které důvěrně znáte. David musel zprvu bojovat se svým starším bratrem, který na něj shlížel spatra. David uznával svého bratra, ale věděl, že teď je zde obr, kterému je třeba čelit. Myslel na bitvu, která musí být vyhrána, a nedovolil, aby vítězství stálo cokoli v cestě. Když je Pán na vaší straně, netřeba se bát. Budete schopni nejen obru čelit, nýbrž jej i zničit. Jako křesťanská mládež mějte na paměti, že Pán za vás bude vždy bojovat. Jen mu to musíte umožnit.

Jedna z prvních věcí, kterou musíte udělat, máte-li ve vašem životě zničit obry, je překonat odrazování. Blízko vás vždy budou lidé, kterým věříte, ale kteří se vás budou snažit přesvědčit, že váš záměr je nereálný. Dávejte si pozor, od koho získáváte rady. Jsou lidé, kteří se vám pokusí namluvit, že nelze jít proti proudu. Pokusí se vám namluvit, že obr je příliš veliký a vy jste příliš malí. Ani nevíte, jak

jsem rád, že pro Boha je možné všechno. Bůh dokáže nemožné přeměnit v možné. Lidé vám možná řekli, že nic nedokážete. Pavel ovšem v listu Filipským 4,13 vyznává: „*Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.*“ Takže se nenechte odradit.

Mladým lidem se mnohdy důležité úkoly nesvěřují. Nebylo by správné od nich očekávat, že budou vykonávat povinnosti dospělých, když jsou nezralí a nezkušení, je to vůči nim neférové a je to rovněž neférové vůči těm, jejichž osud by měl záviset na jejich výkonu. David se ale pro budoucí boj s obrem připravoval! Naše schopnost utkat s nepřáteli závisí na tom, jak dobře jsme se připravili. Bitvy jsou vyhrávány či prohrávány vlastně již ve fázi přípravy. Dříve než čelil obrům, vybudoval si David svůj charakter. „Tyto zkušenosti prověřily Davidovu statečnost a rozvinuly v něm odvahu, sílu a víru“ (Patriarchové a proroci, str. 485). Žádný „Goliáš“ v nás nemůže vyvolat paniku ani nás nemůže vystrašit, znejistit či odradit, budeme-li mít svou mysl a náladu pod kontrolou, budeme-li sebevědomí a odvážní, plní víry v Boha, která nás posiluje. Měli bychom být jako David, a ne jako Izraelci, kteří výzvu k boji vnímali jako neprostupnou zeď či nepřekonatelného obra. Dokonce ani nemusíme mít potřebné zbraně či výzbroj. Přesto budeme schopni zvítězit nad našimi obry a zničit je. Ellen Whiteová uvedla: „Ještě než byl povolán na Saulův dvůr, vyznamenal se David statečnými činy. Úředník, který na něho upozornil krále, označil ho za ‚muže udatného a bojovného‘ a dodal: ‚Jest s ním Hospodin‘“ (Patriarchové a proroci, str. 485). Dále o něm napsala: „David byl citlivý na vliv Ducha svatého. Hospodin ve své prozřetelnosti vycvičil Davida pro svou službu, připravil jej k vykonání svého záměru. Byl to Kristus, který stál za budováním jeho charakteru“ (Manuscript 163, 1902). Bůh si Davida zvolil a připravil si jej pro své dílo.

Kritika bolí, přichází-li od někoho, kdo je nad námi (v případě Davida to byl jeho bratr Eliáb). Kritika bolí, zpochybňuje-li naše motivy. Kritika bolí, je-li nepřetržitá. Kritika bolí, pochází-li od lidí, které už dlouho známe. Setkáte se s kritiky, kteří budou poukazovat na vaše neúspěchy. Mladí lidé, vezměte si z Davida ponaučení. Jsou lidé, kteří se nechají přemoci, když jsou konfrontováni s obry. Nechají se přemoci obry, kteří mají pověst. Nechají se přemoci, když ostatní zachvátí strach. Nechají se přemoci a nikdy se s obrem nevypořádají. David se nenechal přemoci. Žil s touhou vyvýšit Boha. Způsob, jakým byl Bůh zneuctíván, Davida nesmírně rozčílil. Ellen Whiteová popisuje, že „...vzplanul horlivostí obhájit čest živého Boha a dobrou pověst národa Božího“ (Patriarchové a proroci, str. 485). David Bohu důvěřoval. Nemohl nechat Goliáše, obra, který tupí Boha, jen tak.

David se nesnažil být jako Saul, nesnažil se být něčím či někým, kým nebyl (viz 1S 17,38–40). Během krize se lidé snaží přinutit druhé, aby uvažovali stejně. Pamatujte si, že těžké brnění vás pošle k zemi. Nikdy nebudete schopni porazit obry, spolehněte-li se na lidské zbraně. Po vás mladých lidech Bůh jen požaduje, abyste mu důvěřovali a využili to, co vám k přemožení obrů poskytl.

Co by se stalo, kdybyste poslechli to negativní, co vám kdy lidé našeptali? Co by se stalo, kdybyste uvěřili jejich odrazujícím poznámkám? Kde byste dnes byli?

A tak si David vyslechl krále Saula. Pak řekl: Ach, králi, nechť žiješ navěky. Je zde ovšem něco, co ti musím říct. A pak, ve verších 34 až 36, David

začne vysvětlovat, co se mu přihodilo. (Přečtěte si tyto verše a zkuste si je vysvětlit.)

Králi, podařilo se mi zabít lva i medvěda. Nyní jsem připraven čelit i tomuto obru jménem Goliáš. Saule, můj králi, rád bych vydal svědectví o tom, jak mě Bůh vytrhl ze spárů onoho lva a medvěda. A tento Bůh, který mě zachránil tehdy, mě zachrání i od tohoto obra. Králi, nenechám se odradit. Tento obr ponížil Boží lid, tento obr tupil vojsko živého Boha. Je čas vytáhnout do boje.

Přichází čas v našich životech, kdy budeme muset čelit obrům a kdy jim budeme muset říct, že čeho je dost, toho je příliš. Přichází čas, kdy se budeme muset postavit za pravdu. Přichází čas, kdy obrům řekneme, že přišel čas zúctování. Končí doba prázdných řečí, přišel čas bojovat – ovšem pouze tak, jak si to přeje Bůh, a jen za jeho čest, nikoliv za naši vlastní.

„Davidovo srdce se ani v nejmenším nedalo zastrašit. Věděl, v koho složil svou důvěru. ‚Ty jdeš proti mně,‘ řekl David, ‚s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil. Ještě dnes mi tě Hospodin vydá do rukou. [...] Celý svět pozná, že při Izraeli stojí Bůh. A celé shromáždění pozná, že Hospodin nezachraňuje mečem a kopím. Vždyť boj je Hospodinův. On vás vydá do našich rukou“ (The Signs of the Times – 1886. 9. Article Title: The Sin of Presumption).

Mladí lidé, nenechte se zmalomyslnět! Můžete patřit mezi ty, kdo selhávají, přesto pojďme čelit obrům a také je porazit! Možná jste se doposud spíše vzdávali, ale nyní seberte odvahu a s Boží pomocí se postavte tváří v tvář svým obrům! Nemějte strach, nenechte se odradit, vždyť konečné vítězství je vaše. Poté, co si Saul vyslechl Davidův příběh o tom, jak zabil lva a medvěda, poté, co se dozvěděl o Boží ochraně a péči o Davida, nechal se Saul přesvědčit o Boží síle. A tak v další části 37. verše čteme, jak Saul řekl Davidovi: „*Jdi; Hospodin buď s tebou!*“

Všichni víme, jak příběh skončil. Víme též, co se stalo Goliášovi, obrovi, který se posmíval Božímu lidu. V 1. Samuelově 17,49 čteme: „*David sáhl rukou do mošny, vzal odtud kámen, vymrštil jej z praku a zasáhl Pelištejce do čela. Kámen mu prorazil čelo a on se skácel tváří k zemi.*“

Závěr

Přečtěte si Římanům 8,32.

Když si Goliáš dobíral Boží lid, vyhrožoval mu a naháněl mu strach, Dávid nezávalhal a vydal se do bitvy. Začal jednat. Jakému obru či jakým obrům zrovna teď čelíte? Všichni obři, se kterými bojujeme, nás mají přiblížit Bohu. Nemůžeme jít ovšem do bitvy s přesvědčením, že dokážeme bojovat a zvítězit vlastní silou, nebo s tím, že nás pak ostatní budou chválit.

David věděl, co Hospodin pro svůj lid Izrael zamýšlel – měl vlastnit celou zemi Kanaan a jejich nepřátelé neměli být schopni se vůbec proti nim postavit

(Lv 26,7.8). Všechno ovšem záviselo na tom, jestli Izraelci budou dodržovat Boží nařízení včetně soboty a jestli si udrží úctu k Božímu svatostánku (viz verše 2 a 3 v téže kapitole). To bylo Boží slovo – jeho slavnostní příslib. Příklad, který nemohl selhat, protože jeho slovo je vždy pravdivé. Je pevné a trvá navěky. „*Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stále navěky*“ (Iz 40,8). Kdyby ovšem neposlouchali Boha a nedodržovali jeho příkázání, potom platí, co Bůh řekl v Leviticu 26,17: „*Postavím se proti vám a budete poraženi svými nepřáteli, a budou nad vámi panovat ti, kdo vás nenávidí, budete utíkat, i když vás nikdo nebude pronásledovat.*“

I dnes nás Bůh povolává k tomu, abychom se postavili svým obrům. Povolává nás, abychom ve svých životech před ním nic nepředstírali a abychom mu byli věrní, když bojujeme se svými pokušeními a zkouškami. David řekl, že boj patří Hospodinu. Proč? Protože to byl Bůh, který byl vyzýván. Byla to Boží vůle, které se druzí protivili. Odevzdali jste své boje a své bitvy Hospodinu, anebo ještě stále bojujete se svými obry na vlastní pěst?

Otázky k diskuzi:

1. Proč si myslíte, že Izraelci čekali na začátek bitvy 40 dní?
2. Davidova víra v Boha způsobila, že se díval na obra z odlišné perspektivy. Jak odlišný by byl váš život, kdybyste se na chvíli zastavili a začali denní výzvy vnímat z jiného úhlu pohledu?
3. Věříte, že Bůh bude v bitvě bojovat za vás? Jsou vaše bitvy i jeho bitvy nebo jsou jeho bitvy bitvami i pro vás?
4. Jak David, tak i Goliáš projevili jistotu. Rozdíl byl v tom, že u Goliáše to byla sebejistota, u Davida jistota v Boha. Jak můžete zabránit tomu, abyste se nestali příliš sebejistými?
5. Proč si myslíte, že David potřeboval kamenů pět, a ne jeden?

Vidět neviditelné okem víry

Ten princ byl nejvzdělanějším a nejschopnějším mladým mužem v království. Dědic rozsáhlého jmění, jenž získal vzdělání v nejlepších školách, bystrý, pohledný, silný a charismatický muž, zkrátka nejpoblábnější osoba v paláci.

Někteří samozřejmě věděli, že byl jen adoptovaným synem princezny. Doslechli se o tom, jak jej zachránila před jistou smrtí, jak jej pojmenovala Mojžíš, neboť byl „vytažen“ z řeky, jak jej přijala za vlastního syna a najala si Hebrejku, aby o něj pečovala, dokud nebude dost velký na to, aby mohl žít v paláci.

Jakmile se ovšem dostal do paláce, stal se Mojžíš chloubou celého království, mužem předurčeným k tomu, aby se stal faraonem – nejmocnější osobou na zemi.

Stát se faraonem nebylo snadnou záležitostí. Proces zahrnoval intenzivní vojenský výcvik, získání vzhledu do společenských disciplín (včetně diplomacie) a rovněž i do náboženství. Po všech faraonech se požadovalo, aby se stali členy egyptské kněžské kasty.

„Třebaže se však Mojžíš rád a horlivě učil, nemohli ho přimět k tomu, aby se účastnil uctívání bohů. Vyhrožovali mu, že ztratí korunu, a varovali ho, že ho princezna zapudí, bude-li setrvávat v židovské víře“ (Patriarchové a proroci, str. 177).

Lekce víry

Během svého raného dětství, když byl ještě u své skutečné matky Jochebed, učil se Mojžíš poznávat jediného pravého Boha – Boha svých předků. Naslouchal, když mu jeho matka vyprávěla příběhy, které utvářely jeho víru: o Abrahamovi pod hvězdami, o Izákově bezvýhradné ochotě poslouchat či o Jákobově snu, ve kterém viděl nebeský žebřík. Dozvěděl se, jak Josefa zradili jeho bratři a vydali jej do rukou překupníků otroků. Slyšel o jeho vzestupu v domě Potífara, velitele tělesné stráže, a o jeho nespravedlivém uvěznění, ke kterému došlo v důsledku jeho rozhodnutí být Bohu věrný v pokušeních, jež mu připravovala Potífarova žena. Mojžíš rovněž věděl, že Josef před ním chodíval po těch samých královských nádvořích a že si Bůh kvůli své věrnosti použil jeho královského předchůdce k tomu, aby zachránil nejen národ, nýbrž i svět během období hladomoru.

Lekce víry, které Mojžíš dostával jako dítě, v něm zůstávaly a způsobily, že i on zůstal věrný. Ani výhrůžky, ani odměny jej nemohly zlákat k tomu, aby se vzdal své víry v Boha.

V knize *Patriarchové a proroci* je nám dána možnost nahlédnout do zákulisí toho, jak tento mladík dokázal odmítnout to, co se zdálo být naprosto úžasnou budoucností.

„Mojžíš měl schopnosti, aby mohl zaujmout přední místo mezi velkými muži této země, zářit na dvorech nejskvělejších království a uchopit žezlo moci. Svou duševní velikostí vynikal nad velkými postavami všech dob. Jako dějepisec, básník, filozof, vojevůdce a zákonodárce neměl sobě rovného. Přesto měl v sobě tolik mravní síly, že odolal lákavým vyhlídkám na získání bohatství, cti a slávy, „vyvoliv sobě raději protivenství trpěti s lidem Božím nežli časné a hříšné pohodlí mítí“ (Patriarchové a proroci, str. 177, 178).

Díky Boží milosti se mohl Mojžíš dívat za nádherný faraonův palác a trůn k něčemu mnohem lepšímu. Pochopil nadčasovou pravdu, kterou o mnoho let později vyjádřil apoštol Pavel těmito slovy: „...*nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné*“ (2K 4,18). A protože Mojžíš okem víry viděl neviditelnou Boží realitu, důvěřoval jeho zaslíbením a držel se jeho vedení, mohl pak přejít ze života na zemi přímo do nebeské vlasti (viz Mt 17,3).

Tváří tvář faraonovi

Kdybyste navštívili dnešní Egypt, mohli byste se setkat tváří v tvář s faraony. V Egyptském muzeu v Káhiře v expozici královských mumii leží perfektně zachovalí faraonové v mumifikovaném stavu. Najdete tam mimo jiné Amenhotepa II., Thutmose IV., Hatšepsut (má se obecně za to, že právě ona byla princeznou, jež adoptovala Mojžíše) a rovněž mocného Ramesse II., známého též jako Ramesse Veliký. Přemýšleli jste někdy nad tím, kde by byl Mojžíš dnes, kdyby se tehdy obrátil zády k Božímu volání a stal se místo toho faraonem? Je dost dobře možné, že by i on, rovněž s perfektně zachovalým tělem, ležel po boku mnoha jiných faraonů v rámci expozice královských mumii.

Když se na to podíváme z dnešního pohledu, není samozřejmě těžké vidět, že se Mojžíš rozhodl správně. Ale tehdy to nebylo tak zřejmé. Kdyby se rozhodl pro to, co viděl – nádheru, která ho obklopovala, jmění, jež bylo jeho, moc, která mu byla přislíbena – stal by se nejbohatším a nejmocnějším mužem země – ovšem jen na chvíli.

Tehdy to muselo vypadat jako velmi hloupé rozhodnutí, vzdát se všeho pro něco, co nemohl vidět. Ale Mojžíš se díval okem víry. „*Mojžíš věřil, a proto, když dospěl, odepřel nazývat se synem faraonovy dcery. Raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem než na čas žít příjemně v hříchu; a Kristovo pohanění pokládal za větší bohatství než všechny poklady Egypta, neboť upíral svou mysl k budoucí odplatě. Věřil, a proto vyšel z Egypta a nedal se zastrašit královým hněvem; zůstal pevný, jako by Neviditelného viděl*“ (Žd 11,24–27).

Lekce, kterým se ještě musel Mojžíš naučit

Poté, co Mojžíš udělal toto zásadní rozhodnutí, musel projít ještě několika lekci, které mu pomohly se něco odnaučit. Byl přesvědčen, že ho Bůh povolal

k tomu, aby vysvobodil svůj lid. A tak vyrazil vykonat tento úkol ve vlastní síle.

„V oněch dnech, když Mojžíš dospěl, vyšel ke svým bratřím a viděl jejich robotu. Spatřil nějakého Egyptana, jak ubíjí Hebreje, jednoho z jeho bratří. Rozhlédl se na všechny strany, a když viděl, že tam nikdo není, ubil Egyptana a zahrabal do písku“ (Ex 2,11,12).

Neměli bychom hned Mojžíše odsoudit. Měl odborný výcvik pro boj a vedení války, takže si mohl myslet, že právě to bude cesta k získání svobody pro jeho lid. My ale víme, co následovalo – Mojžíš nezískal podporu svého lidu. Faraon se dozvěděl o jeho vraždě a bývalý egyptský princ musel uprchnout, aby si zachránil život.

Následovalo 40 dlouhých let v poušti... strávených hlídáním ovcí! Mojžíš musel mít pocit, že všechno pokazil. Z paláce se dostal na pastvu, z člověka, jenž se sám vypracoval na obránce a vysvoboditele, se stal prostý uprchlík. Musel se jistě sám sebe ptát, kde se stala chyba.

Nic však ještě nebylo ztraceno. Bůh měl s Mojžíšem plán – tak jako má plán s každým z nás: *„Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti“* (Jr 29,11).

Jako čerstvý absolvent faraonovy školy nebyl Mojžíš ještě připraven vyvést Boží lid z Egypta do zaslíbené země. Nejdříve se musel naučit nespoléhat se na svou vlastní moudrost či sílu, ale namísto toho důvěřovat v Boží moc a věrnost svým slibům. Rovněž se potřeboval naučit trpělivosti a sebezapření – a tyto vlastnosti mohl získat jedině mimo dosah paláce, jenž mu poskytoval zaopatření.

V knize *Patriarchové a proroci* na str. 179 můžeme číst: „Vlivy, které na něho působily v Egyptě – láska jeho pěstounky, jeho vysoké postavení královského vnuka, zábavy všeho druhu, prohnatost, klam a tajuplnost falešného náboženství, nádhery modloslužebnictví, velkolepá velikost staveb a soch – zanechaly hluboké dojmy v dospívajícím chlapci a utvářely do jisté míry jeho povahu a návyky. Čas, změna prostředí a společenství s Bohem setře tyto dojmy. Mojžíš bude muset sám vybojovat svůj zápas, aby se zbavil chyb a poznal pravdu; Bůh mu však pomůže, kdyby zápas byl nad lidské síly.“

Oněch 40 let v poušti nebylo promarněno, Bůh je použil k přípravě Mojžíše pro velký čin vyvedení svého lidu z otroctví. Byla to právě tato tichá léta, během kterých pod vedením Ducha svatého napsal knihu *Genesis* (viz *Patriarchové a proroci*, str. 180).

Nečekané povolání

Pak ale jeho pastýřský život náhle skončil! Boží povolání se často vyznačují nečekaností. Telefonní hovor. Text. E-mail. Jedno setkání. V případě Mojžíše přišlo Boží povolání skrz hořící keř. A Mojžíš na ně nebyl připraven, nebo si alespoň myslel, že nebyl připraven.

Bůh řekl Mojžíšovi: „Nuže pojď, pošlu tě k faraonovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta“ (Ex 3,10).

Ale Mojžíš odpověděl: „Kdo jsem já, abych šel k faraonovi a vyvedl Izraelce z Egypta?“ (verš 11). Dříve nezávislý princ poznal svou bezmocnost a necítil se na úkol, který mu Bůh nyní nabízel. Bůh jej však ujistil: „Já budu s tebou!“ (verš 12). Mojžíš se měl naučit, že „když vůle člověka spolupracuje s Boží vůlí, stává se nepřemožitelnou. Všechno, co od nás Bůh požaduje, můžeme splnit v jeho síle. Všechny Boží příkazy zároveň obsahují sílu k jejich vykonání“ (Perly moudrosti, str. 168).

Když se Mojžíš neustále zdráhal, řekl mu Bůh, že jeho bratr Áron půjde s ním. A také mu sdělil: „Já budu s tvými ústy i s jeho ústy a budu vás poučovat, co máte činit“ (Ex 4,15). A tak šli tyto dva bratři postavit se před mocného faraona a vysvobodit Boží lid. Po celý svůj život Mojžíš prokazoval schopnost dělat rozhodnutí založená na víře spíše než na tom, co je viditelné, avšak dočasné. I na sklonku svého pozemského života nabádal děti Izraele k věrnosti Bohu slovy: „Kdyby byli moudří, jednali by prozíravě, pochopili by, jak skončí“ (Dt 32,29).

Mnoho příkladů

Mojžíš samozřejmě není jedinou osobou v Bibli, která se vírou dívala za přítomnost k věčnému. V Židům 11,1 je nám představena velmi jasná definice víry: „*Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.*“

Tato kapitola dále pokračuje dlouhým seznamem věrných mužů a žen, kteří si zvolili poslušnost Bohu před následováním světa, jenž je obklopoval. Najdeme mezi nimi například Ábela, Henocha či Noeho, Abrahama a Sárú, Izáka, Jáкова, Josefa, Mojžíše, Rachab a další. Bible říká, že „*ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen zdálky je zahlédli a pozdravili, vyznávající, že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci*“ (Žd 11,13).

Ze všech příkladů těch, kteří se dívali za to, co je viditelné, k zaslíbení neviditelného, je Ježíšův příklad ten nejsilnější. Hleděl na každou lidskou bytost s láskou – nevnímal pouze to, kým se zdála být, nýbrž viděl v ní její potenciál, to, čím se s jeho mocí může stát. Když byl u Jákovovy studny (J 4,5–42), neviděl jen pouhou Samařanku. Viděl osobu, která potřebuje naději a odpuštění, viděl v ní hlasatelku evangelia. Když mu u Galilejského jezera jeho učedník Ondřej přinesl malou svačinku chlapce, neviděl v ní pět ječných chlebů a dvě malé rybky, viděl možnost nasycení tisíců – nikoliv pouze fyzického, ale i duchovního nasycení (J 6,8–13). Když byl v rybářské lodi na rozbouřeném moři, nehleděl na vítr či vlny, ale klidně odpovídal v náručí svého Otce (Mt 4,37–40). A když visel na kříži, nahý a zraněný, když vše vypadalo naprosto beznadějně, slíbil umírajícímu kajícímu se zloději: „*Amen, pravím ti dnes, budeš se mnou v ráji*“ (L 23,43). Hleděl totiž za to, co bylo dočasné, k tomu, co vydrží na věky věků.

Hledět „za“

A co vy – kam hledíte? Díváte se tolik na vše, co je viditelné (na věci a okolnosti, které vás obklopují, na lidi, kteří vás přesvědčují), že už nejste schopni vidět neviditelné?

Je tak jednoduché nechat se motivovat tím, co je tady a teď, a také se na to zaměřit. Ale co když to vše, co se nyní zdá tak důležité – popularita, peníze, sport, zábava, móda, pozemský úspěch, (.....), jednou na věčnosti nebude znamenat vůbec nic?

V 2. kapitole 1. listu Janova nás apoštol nabádá: „*Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky*“ (verše 15–17).

Přestože jsme nežili na dvoře jako budoucí faraonové, všichni čelíme volbě, jestli budeme „*na čas žít příjemně v hříchu*“ (Žd 11,25), nebo jestli upřeme svůj zrak na věčnou odměnu a budeme žít život upření na Boží zaslíbení.

Zvu vás dnes k tomu, abychom hleděli na Ježíše, jenž „*vede naši víru od počátku až do cíle*“ (Žd 12,2). Vytvořme si s ním úzký vztah. Komunikujme s ním často na modlitbách a rozhodněme se s ním trávit svůj čas. Poslouchejme ho, jak s námi mluví prostřednictvím svého Slova – Bible. Čtème též výjimečné rady, které nám zanechává v Duchu prorocství.

Poslouchejme jeho hlas, který nás vede k aktivní misijní činnosti a pokorné službě pro druhé. Slibuje, že bude s námi, že nás povede a že nás bude posilovat. A jednoho dne, a já věřím, že to bude velmi brzy, přijde zpět, aby si nás vzal k sobě a abychom s ním mohli žít navěky v místě, které je mnohem úžasnější, než si dokážeme představit.

„*Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují*“ (1K 2,9).

Jako tehdy Mojžíš rozhodněte se i vy dnes vidět neviditelné.

Otázky k diskuzi:

1. Jak se Mojžíšovi podařilo vidět „za“ lákadla, která přítomnost přináší? Jak mu víra pomohla porozumět budoucnosti?
2. Co znamená vidět „okem víry“? Proč je to důležité?
3. Znáte konkrétní způsoby, jak se dá posílit víra?
4. Jak můžeme vyvážit svůj život zde v přítomném světě s přípravou na věčnost?
5. Popište svou představu nebe. Na co se nejvíce těšíte?

DEN 1

Kazatel **Gary Blanchard** je vedoucím oddělení mládeže Církve adventistů sedmého dne. Můžete jej kontaktovat přes e-mail blanchardg@gc.adventist.org nebo jej sledovat na Instagramu pod [@garyblanchardgc](https://www.instagram.com/garyblanchardgc).

DEN 2

Dr. Gilbert Cangy sloužil v letech 2010–2016 jako vedoucí oddělení mládeže Církve adventistů sedmého dne. V současné době je vedoucím oddělení pro kazatelskou službu v sanatoriu společnosti Health & Wellbeing Company v Jihopacifické divizi. Kontaktovat jej můžete přes e-mail cangygilbert@gmail.com.

DEN 3

Dr. Ella Simmonsová, zvolená do své pozice na Generální konferenci v roce 2005, konané v St. Louis, Missouri, měla tu čest stát se první ženou zastávající pozici místopředsedkyně Generální konference Církve adventistů sedmého dne. Můžete ji kontaktovat přes e-mail simmonse@gc.adventist.org.

DEN 4

Kazatel **Pako Mokgwane** slouží jako zástupce vedoucího oddělení mládeže Církve adventistů sedmého dne. Kontaktovat jej můžete přes e-mailovou adresu mokgwanep@gc.adventist.org. Můžete jej rovněž sledovat na Instagramu či Twitteru pod [@PakoEdson](https://www.instagram.com/PakoEdson).

DEN 5

Dr. Abner De Los Santos je místopředsedou na ústředí Církve adventistů sedmého dne. Je rovněž místopředsedou/poradcem oddělení mládeže. Můžete jej kontaktovat přes e-mail delossantosa@gc.adventist.org.

DEN 6

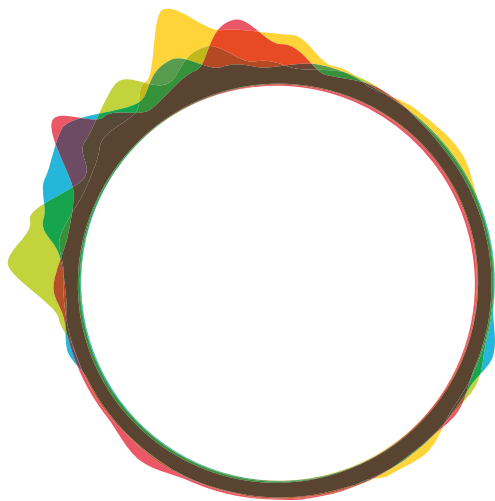
Dr. Galina Steleová je vedoucí sekce vyhodnocování výzkumu a programů při GK (v rámci oddělení pro archivaci, statistické vyhodnocování a výzkum). Můžete ji kontaktovat přes e-mail steleg@gc.adventist.org.

DEN 7

Dr. Baraka Muganda sloužil během let 1995–2010 v naší církvi jako vedoucí oddělení mládeže. Ve své touze pracovat s mladými lidmi pokračuje nyní jako místopředseda pro oddělení kazatelské služby na Washington Adventist University, Takoma Park, Maryland, USA. Kontaktovat jej můžete přes e-mail bmuganda@wau.edu.

DEN 8

Dr. Ted N. C. Wilson je předsedou Generální konference Církve adventistů sedmého dne. Lze jej kontaktovat přes e-mail president@gc.adventist.org.

OKROK

UNIJNÍ KONGRES MLÁDEŽE

KAŽDÝ DEN O KROK BLÍŽ | 5.-12. SRPNA | SOBĚŠÍN

VÍCE INFO A REGISTRACE NA WWW.OKROK.CZ OD 1. BŘEZNA

Srdečné pozvání všem mladým
na unijní akci v Ostravě
MISSION CAMP

**V MOCI
DUCHA**

Velikonoce 29. 3. – 2. 4. 2018

Jan Harry Cabungcal
László Szabó
Jan Majer
Nelson Ernst (USA)

Pavel Helan
Ellen Klodová

Přihlášení od **15. 1. 2018** | Cena: 980 - 1200 Kč,- | více na: www.poslitodal.cz
Pořádá oddělení mládeže MSS CASD

